

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

ELFTE KAPITLET

De tre predikoänglarna och de två

skördeänglarna 1

FÖRSTA DELEN

De tre predikoänglarna 1

Den förste predikoängeln 2

1. Den förste ängelns predikan 3

2. Den förste ängelns flykt 6

Den andre predikoängeln 12

1. Den andre ängelns predikan 12

2. Den andre ängelns flykt 14

Den tredje predikoängeln 22

1. Den tredje ängelns predikan 23

De hålla Guds bud och Jesu tro 25

2. Den tredje ängelns flykt 26

ANDRA DELEN

De två skördeänglarna 29

I Den krönte skördeängeln 29

1. Skördebrevet 30

2. Skördeförrättningen 32

3. Skördebrevet än en gång 34

II Den okrönte skördeängeln 38

ELFTE KAPITLET

De tre predikoänglarna och de två skördeänglarna

Av detta ämne göra vi två delar: De tre predikoänglarna; och de två skördeänglarna.

FÖRSTA DELEN

De tre predikoänglarna

Omedelbart efter de förskräckliga synerna i Uppenbarelsebokens 13:e kapitel fick Johannes se en härlig syn. Han såg Lammet och de tolv gånger tolv tusen förstlingarna på Sions berg (Upp 14:1–5). Där såg han alltså den *sanne* profeten och det *sanna* profetdömet, just den härliga motsatsen till vad han nyss hade sett.

Här synas icke de två vilddjuren; i deras ställe står Lammet. Det brusande havet är försvunnet, så ock den vilddjurstillbedjande jorden; i deras ställe står Sions berg.

Jordens förvillade innebyggare hava här ingen plats. Ty här böjes icke knä för lejonbjörnleoparden. Här *står* man med Lammet högt över havet och jorden och högt över alla dess vilddjursfolk, på samma gång som man står mitt ibland dem och lider och kämpar *emot* dem och *för* dem.

På detta höga och heliga berg sätter skökan aldrig sin fot. Här finnas blott "jungfrur".

Den budlösa "bilden åt vilddjuret" har här ingen plats. I dess ställe står *Han*, den eviga tubudsbilden, Guds väsens avbild (Heb 1:3). Och alla äro tubudsbilder av honom.

Här finns intet vilddjursmärke. Alla pannor bära Guds och Lammets namn. Alla heta lika, ty alla heta **Ehjah**, »Jag är». Och alla heta olika, ty alla heta **Ehjah**, "**Jag är**".

De tre lögnmunnarna äro försvunna. Jungfrumunnen, i vilken lögn icke finnes (Upp 14:5), har trätt i deras ställe. De stora orden och hädelserna finna här ingen tunga, icke heller de lamm-efterapande ormorden. Här sjunges den nya sången (14:3). Allting är sång. Här talas och tiges i sång; här göres och låtes i sång; här lides och tåles i sång; här gråtes och suckas i sång.

Träsk och padda äro borta. Den höga och rena bergsluften är deras upplösning och död.

Den budlösa kulturen når icke hit. Här finns blott tubudskulturen, vilken är tubudshjärtat med tubudsviljan, som följer Lammet, varthelst det går (14:4).

Intet trolldomsväsen stiger hit upp. Här står allt i sin höga och heliga naturlag, som är Sions lag. Allt är saligt lagbundet; allt är evigt evangeliskt. Ty allt står i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt. Alla äro utan vank (14:5). De stå alltså på Smyrnas och Filadelfias

ostrafflighetshöjd i mönstringens stund, som är varje stund.

Detta ombyte av syner var nödvändigt för Johannes. Luften började bli dödligt kvävande för honom. Men synen av Sions berg ryckte upp honom på Safirens höga och rena höjder.

Så ock för de heliga i vilddjurstid, då "mörkret har makten". Mången gång dödligt kvävande kvalm. Sions berg krymper ihop till ett Golgataberg, som är lilla lill-berget: Nätt-och-jämnt, för vilket det måste kämpas som för livet. Men i rättan tid sväller det ut och stiger upp ur djupen och blir den majestätiska "höjden över alla höjder".

Den förste predikoängeln

Och jag såg en annan ängel flyga mitt på himmelen: han hade ett evigt evangelium, som han skulle predika för dem som bo på jorden, för alla folkslag och stammar och tungomål och folk. Och han sade med hög röst:

"Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen, då han skall hålla dom; och tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor" (Upp 14:6, 7).

Nu två viktiga frågor. Den första: Vad är det, som neddragit mänskligheten i det hemska fördärv, vilket ställes inför oss i det 13:e kapitlet? Den andra: Vad är det, som lyft upp de tolv gånger tolv tusen på Sions berg i det 14:e kapitlet? Alltså två oändligt viktiga grundfrågor.

Svar på dem:

Först: Vad är det som neddragit mänskligheten i det 13:e kapitlets fördärv? Jo, det är, såsom vi ofta påvisat, **mot-budet** till Guds första bud. Just detta mot-bud, som är grund-budet i "syndens och dödens lag", är den falske profetens "makt". Genom det budet lägger han jordens innebyggare på knä i tillbedjan för vilddjuret; genom det budet gör han sina tecken och tänder sin fyrfaldiga eld, som neddrager domselden från himmelen; genom det budet göra jordens innebyggare bilden åt vilddjuret och taga dess märke; genom det budet förtrollas jorden och alla dess folk. Det budet är laglösheten i själva dess rot; det budet är paddan i både skökodömet och paddömet; det budet är grundväsendet, grundmysteriet i allt vilddjursväsen och paddväsen, ja, i allt ont på vår jord. Förstabudslösheten har lösryckt hela skapelsen från Gud, ja, även lösryckt stora konungariket i andevärlden från honom och gjort dem till barbarerna hinsidan Euftrat och möjliggjort deras intåg i alla uttorkade hjärtan. En så fasansfull, genomgripande och världsomvälvande betydelse har mot-budet, som är det första budet i "syndens och dödens lag", vilken är motlagen till "Andens lag".

Den andra frågan: Vad är det, som lyft upp de tolv gånger tolv tusen på Sions berg i det 14:e kapitlet? — Tyst, tyst: Se uppåt! Vad ser du? Jo, du ser en ängel sväva på himmelens mitt. Han har "ett evigt evangelium" att förkunna för jordens innebyggare. Och det lyder så: *Frukten Gud. given honom ära, tillbedjen skaparen!* Vad är detta? Jo, just *Guds första bud*. Och det kallas "evangelium". Se där har du svaret. Den förste predikoängeln giver dig det. Svaret är detta: De tolv gånger tolv tusen hava lyssnat till hans predikan och mottagit det första budet

såsom evangelium. Just detta evangeliibud, som är det första, största och yppersta budet i "Andens lag", har gjort dem till vad de äro och ställt dem på Sions höga och härliga berg.

Ty märk sammanhanget mellan de två synerna i det 14:e kapitlet. Först såg Johannes Lammet med de namntecknade på Sions berg. Och han stod där i salig häpnad över denna härliga syn. Och nu ryckes hans blick mot höjden. Och på himmelens middagsmitt, alltså just över Sions middagsberg, ser han ängeln sväva fram. Och plötsligen hör han en väldig röst från denna himmelska höjd. Det är ängeln "höga röst" med det höga förstabudsevangeliet, som ställt förstlingsskaran på det höga berget, och som håller henne där högt över det 13:e kapitlets djupa motbudsfordärv. Sådant är sammanhanget mellan de två kapitlen; i det 14:e *Guds första bud*, i det 13:e *Satans första bud*. Grundväsendena i dessa kapitel äro de två motsatta och djupa förstabudsmysterierna, som "jordens innebyggare" och med dem de flesta troende icke se, långt mindre behjarta.

Vi taga nu två synpunkter: ängeln predikan och ängeln flykt. Alltså:

1

Den förste ängeln predikan

Han sade med hög röst: *"Frukten Gud och given honom ära, ty stunden är kommen då han skall hålla dom; och tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor."* (Upp 14:7)

Så lyder det eviga förstabudsevangeliet. Det är enkelt och djupt såsom allt evigt. Barnet fattar det lätt; och den grånade vise bottnar det icke.

»**Frukten Gud!**» Denna fruktan hör alltså med till det eviga evangelium, som ängeln predikar, ja, den *är, är* evangelium; den är just förstabudsevangeliets grundevangelium. Därför börjar ängeln sitt evangelium just med denna fruktan. Allt, som icke står på denna grund, ligger i träsket. Den, som icke begynt med denna fruktan, har ännu ingenting begynt. Ty i den har det eviga sin rot. Utan den är allt rotlöst. Evangelium växer på denna rot. Den förutan är allt "evangelium" förgängligt. Och sådant är största delen av det gängse evangeliet.

"Frukten Gud!" Denna fruktan är kerubernas vingar, som skyla fötter och ansikte. Blott så länge de svepas kring dem, är det tredje vingparet lösgjort till flykt och kan bära i helig örnrymd. Det eviga evangeliets fruktan är det gyllene spännet i rättfärdighetens bälte. Utan detta spänne sitter allting löst och fladdrar för minsta vind.

"Frukten Gud!" Det är den *födda* fruktan av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Därmed är den förstabuds-mässig, och *därpå ligger vikten*. Den är Jesu fruktan, lagd i hjärtat och skriven i sinnena. Den är hans fruktans ande, subjektiverad i gestalten av pingstbarnet. Det barnet heter: **Frukta-Gud**, och är alltså en levande evangeliifruktan ut i fingrar och tår. Om dessa det nya lagförbundets barn profeterades det så: *"Min fruktan skall jag ingiva i deras hjärtan., så att de icke vika av ifrån mig"* (Jer 32:39, 40). Utan denna förbundsfruktan

intet förbund, intet evigt evangelium, intet barn, intet Sions berg. Och allt detta har skökan tagit bort med sitt fruktans-lösa slinkaslamsevangelium. Och det evangeliet ha många av de heliga fått in i blodet; och det kostar dem mycket lidande för att bli av med det. Och det evangeliet ligger i luften, som skökan har fördärvat. Och det besmittar de heliga lätt. Därav deras förnyade "skräckveckor", i vilka Gud måste lära dem att frukta, "*så att de icke vika av ifrån honom.*"

»**Given Gud ära!**» Detta är den sekundliga förstabudsgåvan. Och den utkräver Gud vid vite av livets förlust. Ty att giva Gud ära, det är att alltid och i allt låta Gud vara Gud. Och att låta Gud vara Gud det är att sekundligen taga honom såsom den **allsmäktige**, den **allvise**, den **allgode**, den **allt** vetande, **allt** seende, **allt** ägande o.s.v. Tänk efter vad det innebär!

"*Given Gud ära!*" Och den skall givas av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Då är gåvan *förstabudsmässig*, och därpå ligger vikten, *förstabudsfullkomlig*, annars godkännes den icke, såsom vi sett i de 7 breven. — Förstabudsmässig ära är *hela* äran. Och varför håller Gud så strängt på den? Jo, ty all ära är hans. Detta *är* sanningen. Släppte han efter det minsta grand av sin ära, då vore han lögnare. Därför kräver han den vid vite av livets förlust. Får han den icke i godo, så tager han den med våld. Äregivaren helgar Gud; på äretjuven helgar sig Gud.

"*Given Gud ära!*" Och den skall vara smyrnensisk och filadelfisk, d.ä.: *all* och *hel*, annars mottages den icke, sade vi. Delad ära är stulen ära. Och allt det du stjälar från Gud, det fråntager han dig. Jordens förvillade innebyggare äro ett rövarepack, och därför hava de intet evigt eget. Äretjuven är vilddjur och sköka, padda och troll.

"*Given Gud ära!*" Giv honom ära, när dig går väl; giv honom ära, när dig går illa; ja, giv honom ära även då när han synes blott trampa ned dig och trampa sönder dig, så att du blir som en tusentrasig mask i gruset. Giver du honom ära, när han gör dig till den olyckligaste av alla, då gör han dig i sinom tid till den lyckligaste av alla.

Ja, giv Gud ära, så att du är honom till ära och icke till vanära. Förstabudsmänniskan kan det, ty hon står inne i Jesu äregivare-ande såsom vatten i vatten. Denna ande är subjektiverad i henne. Hon är född äregivare. Hon heter: **Ära-Gud**, och *är* äran åt Gud ut i fingrar och tår. Ur varje atom i hennes ande, själ och kropp flyter en ström, som heter: **Gud-allena-äran**. Den är det eviga evangeliets äreström till Gud genom Jesu Kristi ande.

»**Tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor!**» — Denna tillbedjan flyter ur kärlek till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Det är förstabudsmässig tillbedjan. Och den kräver Gud vid vite av livets förlust. Ty blott den som tillbeder Gud, han *lever*. Förstabudsmässig tillbedjan är det eviga livet.

"*Tillbedjen honom, som har skapat himmel och jord och hav och vattnens källor!*" Det skall alltså vara en tillbedjan inför Gud såsom *skaparen*. Och det innebär, att hjärta och huvud, händer och fötter och allt vad i människan är, tillbeder Gud som sin skapare. Men nu är människan hela Guds skapelse i dess sammanfattning och höjdpunkt. Hon äger i sig både "himmel och jord och hav och vattnens källor

(Kap 6, sid. 2 f.). Och allt detta vill tillbedja sin skapare. Men det *kan* tillbedja honom blott i och genom människan.

Sätt dig på en tuva i skogen fjärran från vilddjurslarm, skökoslams och paddväsen. Och tillbed Gud med hela din varelse. Då känner du, att himmelen stiger ned i dig och att jorden, havet och vattnens källor stiga upp i dig. Allt där ovan och allt här nedan samlas i dig såsom i sitt tempel. Allt tillbeder skaparen i och genom dig. Allt i himmel och på jord böjer knä i dig och jublar i dig. Du känner, att kristallen från ovan och kristallen från nedan stråla varandra till mötes i dig. Se stenen — han lever; se blomman — hon ler; hör bäcken — han sjunger! Och luften — den är sionistisk bergluft, mättad av den fina och ljuva paradislufden! Allt är templet "i ande och sanning" allt är evangeliskt, allt lever det eviga evangeliets förstabudsliv.

Ve den människa, som icke tillbeder skaparen, så att skapelsen kan tillbedja honom! Ve den, som tillbeder vilddjuret! Han tvingar "jorden att tillbedja vilddjuret". Han pressar otaliga suckar ur skapelsens lidande hjärta och otaliga tårar ur hennes otaliga ögon. Han förlänger och försvårar hennes födslovåndor. Och alla dessa suckar, tårar och kval följa honom såsom förbannelsens ande med förbannelsens krav, vilka han måste gälda i den heliga hämndens "straffområde". — O mänsklighet, o mänsklighet, som bortstöter tillbedjandets himmel och får i dess ställe det stinkande världsträsk, som du skapar åt dig med din djurtillbedjan!

"*Tillbedjen skaparen!*" Förstabudsmänniskan kan det. Ty hon är född skapare-tillbedjare. Hon heter: **Tillbed-skaparen**, och är en livs levande tillbedjan ut i fingrar och tår. Hon tillbeder, då hon talar eller tiger, gör eller låter, jublar eller gråter. Och hela skapelsen ligger sekundligen på knä i henne inför sin skapare. Ack, låt den det, unna den det, du skapelsens konung och präst! Den stund, då du ej tillbeder din skapare, är en sorgestund för "himmel och jord och hav och vattnens källor". Det känner du ock, du skapelsens förstling. Hennes ögon, som du bär i dig, mörkna och tåras. Det blir tomt och kallt på tuvan. Helgedomen är stängd.

"*Tillbedjen skaparen*", den trefaldiga, tregradiga skapelsens skapare! Blott då kan han fullborda sitt skapelseverk i oss. Tag Gud sekundligen såsom "**En** och ingen mer", då tager han dig sekundligen såsom "en och ingen mer". Just *så* blir du *just det*, vartill du av evighet är ämnad. Namnet »**Jag är**» på din panna blir *ditt* namn icke blott såsom alla andras utan även såsom ingen annans. Och just *så* vill skapelsen hava det. Hon vill tillbedja Gud i dig på ett sätt som i ingen annan. Dupletter kännes hon icke vid. Ty i dem kan hon icke "förlösas". Också har hon inga tuvor för dem. På hennes tuva sitter blott "en och ingen mer".

Men tillbeder du skaparen såsom "Gud En och ingen mer", då får du erfara, att din lilla "tuva", varhelst hon än är, i palats eller koja, hemma eller borta — att din lilla "tuva" i stillhetens vrå har en härlighet så mäktig och ren, att solens strålande glans är som intet mot den.

Ack, sälla ären I, stilla och tillbedjande själar, som aldrig lämnen tuvan, den ena och enda bland tuvorna alla. Ja, sälla ären I, som sålt allt för skatten och pärlan, I helgjutna och fullödiga andar, som stigit ut ur det skapade och in i skaparen, och som just därför kunnen stå såsom skapelsens konungar och präster, "predikande evangelium för allt

skapat."

Alltså, I Herrens heliga, I skapelsens förstlingar på det härliga berget, lyssnen till rösten, den höga, som sekundligen tillropar eder denna predikan:

**Frukten Gud,
Given honom ära,
Tillbedjen skaparen!**

Detta är Guds första bud. Och det är ängelns "eviga evangelium", förstabudsevangeliet från himmelens mitt.

2

Den förste ängelns flykt

Denne ängel har till uppgift att predika evangelium på jorden.* Men ingen ängel får predika evangelium. Det får blott en människa. Skriften giver detta uppdrag endast åt människor, aldrig åt änglar.

Och dock "predikar" denne ängel. Därav se vi, att han blott tjänar som en bild. Och av vad? Naturligtvis en bild av det eviga evangeliets predikoämbete på jorden. Detta ämbete är överlämnat åt tubudsdömet, som framför allt är förstabudsdömet. Den flygande predikoängeln betecknar alltså förstabuds predikans gång genom världen i alla tider. *Överallt där det eviga förstabudsevangeliet ljuder i Andens och kraftens bevisning, där ha vi den förste predikoängeln.*

Och nu heter det så: *"Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot".* Det är innerst denne evige ur-ande, som bär både berget och Lammet och alla som stå med det. Denne ande svävar över hela världen och bor som ett öga i varje atom uti den. Det är denne evige Lagande, som skapar, närer och bär all förstabuds predikan på vår jord. Utan honom formar ingen människotunga *ett enda evigt evangeliord.* "Genom min ande skall det ske". Alltså är det innerst denne ande, som från den 3:e himmelens mitt håller all förstabuds predikan på vår jord. *Och alltså är ängeln på himmelens synliga mitt innerst en bild av Herren Sebaots evige Lag-ande, som framför allt är förstabudsanden.*

Ängeln hade till uppgift att "förkunna ett evigt evangelium för dem som bo på jorden." Alltså måste han ha börjat sin predikan redan då de första människorna bodde på jorden.

Och han skulle predika "för alla folkslag och stammar och tungomål och folk". Alltså hade han på Johannes tid redan predikat för 5 världsriken.

Johannes såg honom flygande. Varifrån kom han? Naturligtvis från de 6 heliga lag-bergen, som framför allt äro förstabudsbergen. Och nu befann han sig över det 7:e, som är Sions berg.† Han följer den heliga laglinjen, som hela Skriften följer, och som all verklig predikan alltid följer. Släppes eller brytes den linjen, då släpper den evige Lag-anden; den himmelska duvan är icke längre med i predikan; det är blott paddan,

* I grundtexten står "evaggelion evaggelisai", som betyder förkunna eller predika evangelium.

† Om de 7 lagbergen se Kap 5, sid. 25 f..

som står där och kväker, eller padd-duvan, som kuttrar förstabudshalvhet.**

Alltså svävade förstabudsängeln en gång över paradiset. Där predikade han det eviga evangeliet för Adam och Eva. Men mot-ängeln från avgrundens midnattsdjup svävade ock över dem. Han predikade mot-budet; och det togs. Och så svepte dödens svartalv sina kalla vingar kring vår jord.

Men förstabudsängeln från himmelens mitt släppte dem icke. Han svepte sina vingar kring dem genom det eviga evangeliets *löfte*. Så slöt den evige Lag-anden, i gestalten av "Förbundets ängel", **Rotförbundet** med mänskligheten (Syr 17:10). Det slöts på denna förstabudsgrundval: *krossande hül på ormens huvud även under bittraste bett av hans giftiga tand*.

Därefter svävade han fram genom urtiden och höll Rotförbundet vid makt bland de heliga urfäderna. Här står Henok såsom förstabudsmannen framför alla. *"Han vandrade i umgängelse med Gud"*. "Henokar" skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Han slog sina vingslag över Noak. Denne mottog den heliga fläkten från höjden ända därhän, att han blev *"den rättfärdige och ostrafflige bland sitt släkte; i umgängelse med Gud vandrade Noak"* (1 Mos 6:9). Ja, han blev "predikoängeln", *"rättfärdighetens förkunnare"* (2 Petr 2:5). Sådana vandrare och förkunnare skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Här slöt "Förbundets ängel" **Noaksförbundet**. Det är förstabudsförbundet mellan Gud och människor *"jämte alla levande varelser för eviga tider"* (1 Mos 9:12). Här indrages alltså hela skapelsen högtidligt i förbundet med Gud. *Det skall beaktas*. Låt "himmel och jord och hav och vattnens källor" med alla de levande varelser som äro i dem, dela med dig förbundet med Gud!

I regnbågens tecken förbinder sig Gud att med sin evige förstabudsande genomtränga, genomlysa och genomvärma allt skapat, såsom solens strålar genomtränga molnens droppar. Och människan och med henne alla levande varelser förpliktas att mottaga och återstråla denne ande, såsom dropparna mottaga och återstråla solens ljus. Tänk, o människa, på det djupa och alltomfattande Noaksförbundet, då du ser regnbågen! Tänk *så*, att du blir en regnbågemänniska, som strålar klarast i mörkaste lidandesmoln, och som *sekundligen* "bryter" (d.ä. gör till ditt eget) den eviga förstabuds-solens ljus. Regnbågemänniskor skapas blott genom förstabudsevangeliet. Fram med det — och de komma!

Han slog sina vingslag över Abraham och Sara, mannen och kvinnan som löste livets gåta, förstabudsgåtan (Kap 8, sid. 11 f.). Här slöt han, i egenskap av "Förbundets ängel", **Abrahams-förbundet** på grundvalen av prima förstabudstro. — På Moria berg genomstrålar det eviga evangeliets sol dödens mörkaste moln på förkristlig grund. Och denna

** Om den heliga laglinjen se Kap 5, sid. 17 f.; Kap 6, sid. 59 f..

sol mottogs av Abraham och återgavs i en glans, som upplyser alla hans efterkommande och som strålar i all evighet — "Abrahamer" och "Saror" skapas blott genom ängelns förstabudsevangelium. Fram med det — och de komma!

Till Sinai ställer han färden. Här brusa hans vingar så mäktigt, och här är hans röst så stark, att berget skakas och folket förskräckes. Det är förstabudsmajestätets förkrossande hot mot förstabudshataren, men lyftande löfteskraft åt förstabudsälskaren. — Här slöt "Förbundets ängel" **Israelsförbundet**. Och det slöts först och främst på grundvalen av det första budet, som var honungskaka för alla förstabudshjärtan även i detta förbund. Honungsätande bud-människor skapas blott genom förstabudsevangeliets honungskaka från himmelens mitt. Fram med den — och de komma! Och de behövas. Ty det evangeliska okynnet har gjort denna kaka till barkbröd och kastat den i "laghögen" (Kap 5, sid. 58 f.).

Nu går färden till Jordans strand. Där står "Förbundets ängel". Och där kommer den evige Lag-anden, "ängeln från himmelens mitt", såsom en duva över den döpte. — Här "öppnades himmelen" (Matt 3:16). Och den hålles öppen blott genom tubudsduvan, som giver tubudsdoget, och som framför allt är förstabudsduvan. Hon gives *endast* genom förstabudsevangeliet från den 3:e himmelens mitt. Fram med det — och duvomänniskorna komma! Blott *de* hålla himmelen öppen över vår jord. De behövas, ty den har blivit stängd genom förstabudslöst evangelium. — I duvans söner och döttrar, hållen alltid himmelen öppen över eder och över alla skapade varelser. Gören varje morgon en *större* öppning genom förstabudsbön i förstabudsstillhet. Vandren varje dag under öppen himmel. Soven varje natt under öppen himmel.

Nu svävar han över "Saligheternas berg". Där susa hans vingar så mäktigt och milt, att folket står slaget av häpnad. Dess like de aldrig hört. Ty här predikar "ängeln från himmelens mitt" i gestalten av själve "Förbundets ängel". Här har det eviga förstabudsevangeliet en lyftkraft som aldrig tillförne. Här, på det 3:e berget, kommer det med ett 3 gånger 3-falt "Salig". *Så kommer alltid det första budet och därmed alla Guds bud, då de få komma som ett evigt evangelium från den 3:e himmelens mitt.* Åhöraren känner sig stå under öppen himmel. Han gripes i sin andes eviga rot, där det alltid och innerst dock ropat på "salighet", ja, just på de nio "Saligheterna", utan att han visste var de funnos, nämligen blott i det första budets evangelium. Och denna rot ryckes upp ur förbjuden mark och planteras på förstabudsjorden under förstabudshimmelen. — Fram med förstabudsevangeliet! Blott det giver en ny värld åt människan. Blott det skapar nio-salighetsmänniskor. Och de behövas för att vittna in saligheternas lag i en värld, som det förstabudslösa evangeliet utestängt från "Saligheternas berg".

Nu flyger han till "Förklaringens berg". Där genomlyser den evige Lag-anden "Förbundets ängel", så att han strålar som middagens sol. Tecknet i skyn är beaktat; Noaksförbundet är hållet. Solen är insläppt i varje droppe, i varje atom, allt ifrån barnaåren. Nu bryter hon fram i

synlig härlighetsglans. Kroppen förvandlas. Och i kroppen står hela skapelsen. Hon utfödes nu för en stund. Våndan försvinner: suckarna tystna; tårarna torkas. — På Tabor knäböja "himmel och jord och hav och vattnens källor" i den förhärligade. Skapelsen behövde denna försmak av den förlossning hon bidar i nya himlar och en ny jord.

Det var den evige Lag-anden med det eviga förstabuds-evangeliet, som gav denna Tabors-stund. Och han giver liknande stunder åt alla prima regnbågsmänniskor. Sådana stunder äro dyrbara även för skapelsen. De äro vilostunder på hennes smärteväg till paradiset.

Men det förstabudslösa och förstabudshalva evangeliet förer aldrig upp på Tabor. Det skapar aldrig Taboriter, som kunna giva skapelsen även den behövlige försmaken av förlossningens dag. Och därför blir hon ofta förtvivlad under smärtornas tyngd. Och denna förtvivlan se vi och få se den alltmer i hennes förfärande oordningar. Förstabudslöst evangelium har bragt förstabuds-förbannelsen även över skapelsen.

Nu flyger han till "Dödens berg". Där genomfläktas den lidande så hemligt, att han känner det icke. Men "Förbundets ängel" håller sig så fast vid Herrens Sebaots evige Förstabudsande, att han får förstabudsvingar, som bära honom genom själva mot-budshelvetet, förgårds-helvetet.

Här ha vi jordens mörkaste moln; och här ha vi jordens klaraste båge.

Här sitter lidandesmolnet i varje atom; och här sitter solstrålen i varje atom.

Regnbågen står alltid därborta, fjärran från solen. Och här står *han*, som är förbundets båge, också därborta, i detta förfärande fjärran: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Och hela skapelsen kände detta fasansfulla "fjärran". Och hon delade det troget med den lidande, såsom hon fått dela Tabors fröjd med den förhärligade. I hans dödsstund skakades hon av en dödens rysning. Solen miste sitt sken; jorden skalv och hällebergen rämnade. Så djupt kände "himmel och jord och hav och vattnets källor" sin konungs bittra död.

På "Dödens berg" och i Förbundsängelns blod slöt Herren Sebaots Lag-ande det **Nya förbundet** med mänskligheten. Det slöts *stamvis* i hans person på grundvalen av det första budets och därmed alla budens fullbordan in i döden. I samma ögonblick som det första motbudet och därmed alla mot-buden upplöstes hela mänskligheten till godo, stadfästes förbundet, och tempeldörren i himmelen sprang upp.

Nu slår han sina vingslag över "Himmelsfärdens berg". Där upplyfter Herren Sebaots Lagande den uppståndne över jorden för evigt. Nu brusa alla förstabudsvingar i det lägre paradiset; och så många andar, som äro mogna därför, sluta sig till triumftåget. Uppåt, uppåt i härlighetens förstabudshöjder, i helig och salig örnrymd; upp på det 7:e berget!

Nu har alltså förstabudsängeln uppnått Sions berg på sin flykt. Herren Sebaots evige Lag-ande har ingått i "Förbundets ängel", som nu är Herren-anden.

På detta berg slutas det *Nya förbundet* med var och en, som låter det första budet och därmed alla buden läggas i hjärtat och skrivas i sinnena. Ty just detta "*är*" "*är*" det nya förbundet (Jer 31:33; Heb 10:16, 17;

AL Kap 5, sid. 41 f.). I samma stund som pingstanden, vilken framför allt är förstabudsanden, utgjutes i hjärtat från höjden, i samma stund står människan på Sions berg.

Det förbund, som slöts med hela mänskligheten på "Dödens berg", framträder alltså blott på Sions berg med kraft och förmåga till *personligt* nytestamentlig frälsning. Först i försoningsanden, som är Herren-anden eller Lammet på det 7:e berget, står femtebergsförbundet tillgängligt för *personlig* förbundsfrälsning.

Förstabudsängeln fortsätter sin flykt fram genom det nya förbundets tider. Och då Johannes såg honom, hade han hunnit till slutet av det 6:e världsricket, eller just till den tid, i vilken vi leva. Det se vi av dessa ord, som han inrycker i sin predikan: "*Stunden är kommen, då Gud skall hålla dom*". Denna dom utföres genom de 7 vredesskålarna på "den allsmäktige Gudens stora dag", som är det 7:e världsrickets dag, vilken börjar med domen över "den stora skökan". Just om denna världsdomedag, som i stort sett omfattar det 7:e rikets tiderymd, handla de två följande kapitlen i Uppenbarelseboken, det 15:e och det 16:e.

Vi ha nu sett, varifrån förstabudsängeln kom. Han kom från de 6 lagbergen, som framför allt äro förstabudsbergen. Och i vår text har han uppnått det 7:e. Detta berg är andelekamligt, oberoende av tid och rum. Det är det eviga **nu**-berget, som alltid är *samtidigt* med förstabudsdömet. Och i vår text står detta berg vid slutet av det 6:e världsricket. Och där svävar ängeln över detsamma.

Johannes såg ängeln flygande. Alltså fortsätter han sin flykt. Ja, han har långt kvar att flyga. Han fortsätter över det 7:e världsricket. För alla dess folk skall han predika det eviga förstabudsevangeliet. Och han kommer att predika det i apostolisk ande och kraft genom det Harmageddoniska tubudsdörets förstabudsevangelister. Och i sinom tid lägger han alla folk på knä inför folkens konung. Då sluter han det 6:e förbundet: **Världsförbundet** för tusen år. Då lägger han det eviga förstabudsevangeliet i hela mänsklighetens hjärta och skriver det i hennes sinnen; ja, han lägger och skriver det ock i hela skapelsens hjärta och sinnen, så att björnar beta på äng och lejon ledas av pilt. Där tillbedes skaparen av "himmel och jord och hav och vattnens källor" med alla de levande varelser, som finnas i dem. Här svävar förstabudsängeln över Sions berg såsom det berg, på vilket alla världens folk stå med Lammet.

Nu fortsätter han färden fram över Världsförbundets folk i tusen år, alltjämt predikande förstabudsevangeliet. Och till sist lägger han detta evangelium i himmelens och jordens hjärtan och skriver det i deras sinnen, ja, i varje atom, så att de bliva "ny himmel och ny jord". Det är det 7:e och sista förbundet han sluter: **Härlighetsförbundet** för "evigheternas evigheter".

Alla dessa förbund äro i grunden blott ett förbund. Ty alla slutas på grundvalen av förstabudsevangeliet från himmelens mitt: de 4 första på grundvalen av löftesevangeliet, de 3 sista på grundvalen av evangeliet från Sions berg »**Andens lag**» i nytestamentlig gestalt.

De 7 förbunden äro alltså dessa: Rotförbundet, Noaksförbundet, Abrahamsförbundet, Israelförbundet, det Nya förbundet,

Världsförbundet och Härlighetsförbundet.

Märk, o människa, dessa förbund! Vad säga de dig? Jo, de säga, bland mycket annat, att du har ett oändligt värde, då den oändlige Guden nedlåter sig till att sluta förbund med dig. Därmed gör han ju dig till sin like!

Med det 7:e förbundet har ängeln nått målet för sin långa predikofärd. Alla jordens innebyggare ända från Adam och Eva hava hört hans predikan. Och alla "folkslag och stammar och tungomål och folk" har han, i stort sett, på evangeliskt förstabudsvis underlagt den Allsmäktige, Helige och Evige.

Alltså, I Herrens heliga, — blick på himmelens mitt sekundligen! Där svävar den ängel, som *innerst* är bilden av Herren Sebaots ande, den evige ur-anden, som bär det 7:e berget med alla 6 bergen organiskt uppgångna i det, ja, som bär både Lammet och eder och alla som stå på detta berg.

Och så blir predikoängeln även bilden av "Förbundets ängel", i vilken Herren Sebaots ande ingick, så att han blev Lammet eller Herren-anden.

Och så är predikoängeln, såsom vi sett, *närmast* bilden av förstabudspredikans gång genom världen. Överallt där förstabudsevangeliet ljuder i prima ande och kraft från höjden, där ha vi predikoängeln. Och där skapas ett "Smyrna", ett "Filadelfia", ett prima "Tyatira", ett prima "Sardes".

Lären alltså av förstabudsängeln, huru en predikan skall vara beskaffad. Hon skall vara *förstabudspredikan*. Förstabudssolen, som är förstabuds-Kristus på Sions middagsberg, skall genomstråla och genomvärma henne. Hon skall bäras av förstabudsvingar och genomtonas av den "höga rösten" från höjden, *aldrig* av rösten nedanefter.

Därmed haven I förklaringen till att "det sker" så litet genom de många predikningar, som hållas i vårt land. De hållas *utanför* det eviga förstabudsevangeliet, som icke finnes till i skökodömet, där det första budet är blott Sinai-lag. Och därmed äro de *intet* evangelium mitt i allt sitt "evangelium", *intet* av det eviga mitt i allt sitt tal om det eviga. De äro förgängliga, då de icke äga det *eviga* änglabudet i sig. — Det kan väl pråla till en tid i andliga folkrörelser, men allt, som icke har förstabudsgrund, faller under förgänglighetens lag.

Kristus predikas i oändlighet i skökodömet; men det är icke *förstabuds*-Kristus, och därmed är det *ingen* Kristus. Det kryper, det kryper av padda eller flaxar och flaxar av padd-duva i de flesta kyrkor och bönhus.

Men vad det lider, så skall det betryckta och hånade förstabudsdömet i alla kyrkor bedja fram och föda fram gudasända förstabudsevangelister med läppar bestrukna av det "glödande kolet" (Jes 6:5–8). Och de behövas just i de förödelsens paddtider, som nu bryta in och som ängeln signalerar i vår text. Och när dessa glödande förstabudsevangelister komma, då skola de som då leva få höra rösten, den hela, fulla och höga. Då krympa jorden och världen och alla dess ting ihop till blott det nödvändiga på "den stora bedrövelsens" pilgrimsfärd. Då bryter det eviga in i tiden — på förstabudsvis;

himmelen stiger ned till jorden — på förstabudsvis; de heliga klädas i apostolisk förstabudsdräkt, byssusdräkten, den strålande, rena och fina, rustningen till Harmageddons strid, striden om just det första budet från himmelens mitt. *Det* budet skola de heliga då rädda, ja, med marter och blod rädda det åt just den mänsklighet, i vars vilddjursklor de blöda med budet i hjärta och sinnen, och därmed rädda själva denna mänsklighet, som till sist på sina knän skall ropa till Gud om just ängelns eviga evangelium, budet med all världens enda räddning i sig. Amen.

Den andre predikoängeln

Och en annan ängel, den andre, följde efter och sade: "Fallet, fallet är det stora Babylon, som, har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin" (Upp 14:8).

Även denne ängel betrakta vi från två synpunkter: hans predikan; och hans flykt. Alltså:

1

Den andre ängelns predikan

Denne ängel följer den förste och anknyter sin predikan till hans. Han riktar det eviga evangeliets strålkastare mot jorden och — vilken fasansfull syn! "*Alla folk*" äro fångna i skökans förstabudshoreri, "*alla folk*" äro druckna av hennes "otukts vredesvin". Ja, just så se folken ut, då de betraktas i förstabudsevangeliets ljus. Och just *så* skola de betraktas.

Och han visar även domen över detta världsfördärv. "Fallet, fallet är det stora Babylon". Domen är Babels fall, ett fall, ur vilket det aldrig mer står upp (Upp 18:21).

Alltså är även denne ängel en förstabudsängel. Även han predikar det första evangeli-budet, nämligen dess skoningslösa kritik över förstabudssynden i världen och dess omutliga dom över densamma.

"Den stora skökan tronar över stora vatten, som äro folk och skaror och folkslag och tungomål. Med henne hava jordens konungar bedrivit otukt, och av hennes otukts vin hava jordens innebyggare druckit sig druckna" (Upp 17:1, 2, 15). Så beskriver en annan ängel skökans förstabudsotukt, som är all världens synd.

Den förste ängeln framräcker förstabudskalken åt folken. Den är fylld av det eviga förstabudsevangeliet, som är Förbundsängelns evige förstabudsande med kärlek till Gud av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Här är det första budet ett vin. Kalken är bräddad av det eviga vinbudet eller budvinet. Detta förstabuds-vin är de heligas dagliga dryck, såsom det första budets honungskaka är deras dagliga bröd. Deras kost på pilgrimsfärden är honungsbudet och vinbudet. Kosten är förstabuds-Kristus.

Redan i det lekamliga vinet ligger ett Guds: "Rulla!", ett kraftigt: "Upp ur svagheten och framåt i verksamhet!" i det naturliga och oförfälskade vinet ligger alltså ett Guds bud, ja, just Guds första bud till dess andelekamliga natursida. Vin befäller: "Uppåt och framåt!" Vin är bud; ja, ett bud med budhållarekraften i sig.

Så ock på det andliga området. I förstabudsvinet ligger ett Guds:

"Rulla!", ett kraftigt: "Uppåt och framåt!" Det kännen I, Herrens heliga. Då I dricken det himmelska vinbudet, som är Kristi förstabudsande med firsidig *all*-kärlek till Gud, då blir det fart i eder. I bliven som Stefanus fulla av kraft, fulla av helig ande. I bliven gripna av en överjordisk och övervärldslig hänförelse, som lyfter eder högt över jorden och världen och alla dess ting, så att I kunnen stå det stefaniska budståndet mitt i världen och mitt in i döden. Detta är vinbudets: "Uppåt och framåt!" Vin befaller. Vin är bud; ja, ett bud med budhållarekraften i sig.

Men skökan har ock en kalk (Upp 17:4). Och även den är full av vin. Det är hennes "otukts vin", alltså den otuktige mot-anden till Kristi förstabudsande, men under sken av att vara denne senare ande.

Hennes kalk är alltså full av mot-budet till Guds första bud, men under sken av att vara gudsbudet. Detta hennes bud är ett vin, nämligen mot-vinet, otukts-vinet.

Och även i detta vin ligger ett "Guds rulla!", ett doms-rulla, ett kraftigt: "Nedåt och framåt!"

Ty inför hennes mot-ande står Gud icke likgiltig. Han möter den med sin vredesande, som är förstabudsförbannelsens ande. Och den blandar sig med mot-anden, som vatten med vatten eller vin med vin. Så blir hennes otuktsvin i varje droppe ett Guds vredesvin. Och då människorna dricka det vinet, då dricka de ett Guds doms-rulla, ett rulla-nedåt och rulla-framåt i förblindelse och förhärdelse, såsom vi se på judarna, då de korsfäste Kristus.

Vin är bud. Då människorna dricka mot-vinet, då blir där bud i dem, fart i dem. De gripas av en ljuvlighet, som i känslan är förvillande lik den sanna förstabudsljuvligheten — naturligtvis, ty den är horeriljuvlighet. De bliva fulla av kraft, som är förvillande lik den sanna förstabudskraften — naturligtvis, ty den är horerikraft. De gripas av en väldig hänförelse, som är förvillande lik den sanna förstabudshänförelsen — naturligtvis, ty den är horeri-hänförelse. Äktenskapet med Gud och äktenskapsbrottet mot honom stå i känslan varandra ohyggligt nära, likasom äktenskap och äktenskapsbrott på det lekamliga området. När skola de troende lägga märke till detta?

Ja, skökomänniskorna bliva så gripna av doms-vinets rulla-nedåt och rulla-framåt, att de kunna slita ut sig på sina folkfördärvande skököverk, i en så fast tro att de äro folkfrälsande verk, att de gå i döden för denna tro. Så berusande och förblindande är deras vinbud.

Skökans kalk är "full av styggelser och av hennes otukts orenlighet". Det är förstabudshoreriets styggelser och orenlighet. Kalken är bräddad av lamm-hornspaddan och lamm-hornstrollet. Och den går flitigt från mun till mun. Det drickes padda och drickes troll och man blir full. Och man väsnas och galnas som fyllbultar, såsom vi ju se i många andliga rörelser. Och slutligen gripes man av den flinthårda förhärdelsens delirium.

Ja, så ser skökodömet ut, då det ses i ljuset av den andre ängels predikan. "Alla folk" ha stött bort den förste ängels kalk och tagit skökokalcken. "Alla folk" hava druckit av den kalken och druckit sig druckna.

Men likasom den förste ängeln är strängeligen bannlyst i skökodömet, så är ock den andre ängeln bannlyst där. Att alla folk och

alltså även vårt folk skulle vara berusade av skökans otukts-vin — "prat!" Att stora skaror av de troende i alla kyrkor skulle vara druckna liksom flertalet i de 7 församlingarna — "skäms du inte!" Att större delen av de andliga rörelserna skulle vara fyllerirörelser — "åh, vet hut!"

Ja, så svaras det på den andre ängelns predikan. Men det hjälper icke. Ty just *så*, som han predikar, *så* är det. Och icke kan man begära, att skökan skall se det; ty då vore hon ju icke skökan.

Och nu håller skökodömet berusning på att övergå i paddömet berusning. Den senare är blott den organiska fortsättningen av den förra. Här återigen "den utdragna linjen". — På Harmageddon äro alla världens konungar och folk besatta. Det är högsta graden av berusning. Där kommer alltså både sjätte- och sjunderiksruset att urladda sig över de heliga. Men där kommer också det apostoliska vinet att räckas eder i den apostoliska kalken. I det vinet ligger ett så mäktigt förstabuds-rulla, att I stån där som obrytbara Smyrna- och Filadelfia-pelare i det heliga vin- och honungsbudets överjordiska och övervärldsliga kraft.

2

Den andre ängelns flykt

Även denne ängel tjänar blott som en bild; nämligen innerst en bild av Herren Sebaots evige Lag-ande och därmed ock en bild av "Förbundets ängel", i vilken denne ande ingick, och alltså närmast en bild av förstabudspredikan i världen.

Båda änglarna äro förstabudsänglar. Och den andre följer omedelbart på den förste, det är, överallt där förstabudspredikan går fram i himmelsk ande och kraft, där avslöjar hon skökan skoningslöst och förkunnar Guds dom över henne. Och så stor vikt lägger skriften på detta avslöjande och på denna domsförkunnelse, att en särskild ängel har sänts fram på himmelens mitt med det särskilda uppdraget att inför alla jordens folk bära fram just denna sida i det eviga förstabudsevangeliet.

All verklig predikan är förstabudspredikan. (Utan den är all andrabudspredikan blott den uttorkade bäcken från den torra källan). Och all verklig förstabudspredikan riktar det eviga evangeliets strålkastare över skökodömet och belyser och bestraffar det i alla dess smygvrår och gömslen och i alla dess listiga ormkrokar, slingerstigar och sidovägar till frälsning *utanför* det första budet. Där denna oblidkeliga och järnhårda förstabudskritik över skökan saknas, där är den andre ängeln icke med, och då är där ingen predikan från himmelens mitt, utan blott ett paddkväkeri från skökoträsket. Och sådana äro de flesta predikningar i kristenheten, som i stort sett är skökodömet.

Sålunda, överallt där predikanten, vare sig präst eller lekman, i Herren Sebaots ande, hänsynslöst och utan anseende till person, blottar och bestraffar skökans fasansfulla folk- och världsfördärv, där ha vi den andre predikoängeln. I *en* del av predikantens predikan skall den *förste* ängeln slå sina milda och ljuvliga vingslag, i en annan del skall den *andre* ängeln brusa i förfärande evangeliikraft, som lyfter alla förstabudsälskare högt över jorden och världen, men som nedstörtar alla

förstabudshatare än djupare i det träsk, som de icke vilja släppa (Jes 6:10). *Så skall den förste ängeln följas omedelbart av den andre.*

Den andre ängeln följer den förste, så länge färden går över de 6 världsrikenas 6 skökodömen. Han kastade sig ögonblickligen på vingarna, då Adam och Eva bröto det första budet. Där började han sin predikan och sade: *"I haven druckit av otukts-vinet"*. Den predikan kände de i sina samveten. "De blevo förskräckta och gömde sig bland träden"; de kände sig nakna, bruddräkten var försvunnen, vanskaplighetens skam var synlig i hela deras vareelse. Men otuktsvinet förvirrade dem; Adam skyllde på Eva och Eva på ormen. Här ha vi de första slingerkrökarna av skökoormen.

Nu svävar han fram över Rotförbundets folk, som rusar mot strafffloden. Han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin"*.

Därpå svävar han fram över Noaksförbundets folk, som rusar mot högmodets Babelsstad och Babelstorn, vilka sakna förstabudsgrundval; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin."* — Här försvinner det gemensamma urspråket, ty förstabudstungan med förstabudsspråket, brudtungan med brudspråket, har i stort sett försvunnit från jorden; skökotungan med skökospråket behärskar folken. Den tungan klyver och splittrar, ty hon är den klivna ormtungan.

Nu ställer han färden över Abrahamsförbundets och Israelförbundets folk, som rusar mot fångenskapen i Babel; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin."* Här ljuder hans avslöjande och dömande predikan fruktansvärt ur profetens mun alltifrån Mose.

Han svävar vidare fram över Israels folk, som rusar mot Jerusalems förstöring. Här flammar hans eld fruktansvärdast på jorden i Förbundsängeln 8 verop över den judiska skökan.

Nu fortsätter han färden över det Nya förbundets folk, som rusar mot den 6:e vredesskålens dom; och han predikar: *"I haven druckit av otuktens vredesvin"*. Men den kristna skökan dödar de förstabudsevangelister, genom vilka han avslöjar hennes världsfördärv. Och hon söker med blodig död utrota det förhatliga förstabudsdömet från jorden. Därmed blir hon "drucken av de heligas blod" (Upp 17:6). Ty i detta blod, som hon utgjuter, ligger Herren Sebaots förstabudsande. Och den ingår i skökan såsom förbannelsens ande, såsom det blodiga vredes-vinet. Och därför ropa de slaktades själar på den heliga hämnnden. Deras blod måste utkrävas av "jordens innebyggare", som druckit detsamma (Upp 6:9–11).

I vår text befinner sig ängeln vid det 6:e världsríkets och det 6:e skökodömet slut. Där predikar han: *"Fallet, fallet är det stora Babylon, som har givit alla folk att dricka av sin otukts vredesvin"*. Här svävar han alltså över det fallna Babels ruiner. Det är en världshistorisk stund. Babels fall är av genomgripande betydelse för hela världen. Därför avslutas ängeln predikofärd med en syn av väldig högtidlighet och

vikt. Ty nu nedstiger från himmelen en annan ängel. Han har "stor makt". Jorden upplyses av "hans härlighet". Hans röst är "stark" och hans tal är ett rop. — Vad säger han? Jo, märk, han upprepar, förklarar och fullständiggar den andre ängelns predikan. Han håller "likpredikan" över den stora skökan, och den lyder så:

"Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för demoner, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar. Ty av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit; konungarna på jorden hava bedrivit otukt med henne, och köpmännen på jorden hava riktat sig genom hennes omåttliga vällust" (Upp 18:1–3).

Detta är domen över den stora skökan. Den framställes också genom den 6:e vredesskålen, såsom vi sett i vårt 10:e kapitel. Skökodömet faller för paddömet. Ty detta senare avskaffar kristendomen och inför antikristendomen. Det är skökans eller Babylons fall.

Och det är just detta fall, som den mäktige ängeln beskriver med *tydlig* anslutning till vredesskålen. Babel har blivit en boning för demoner", säger han.* De äro just demonerna hinsidan Euftrat, vilka tagit sig väg genom "den andra stormakten", och vilka på världens mot-pingstdag utgå ur de tre munnarna såsom "demoniska människors andar" (Kap 10, sid. 75). Av dessa demoner är hela det 7:e världsricket "besatt". Det är ett demonrike med ett demondöme, som är paddömet. Det är just denna besatthet, som ängeln så omständligt och starkt betonar i dessa förskräckliga ord: "en *boning* för demoner, ett *tillhåll* för alla slags orena andar, ett *tillhåll* för alla slags orena och vederstyggliga fåglar" eller andemakter.

Och märk nu, i vilket samband ängeln sätter detta världsfördärv. Han sätter det i samband med *skökofördärvet*. Ja, just i *detta* ser han dess orsak och rot. Han säger nämligen: "Ty" — här kommer orsaken: — "av hennes otukts vredesvin hava alla folk druckit." Ja, just i det ruset ligger roten till sjunderikersuset. Se där skökofördärvet, som släppt demonerna över Euftrat; se där det förstabudslösa evangeliets berusning, ur vilken *den* fasansfulla berusning uppstått, som är all världens besatthet. — Alltså låter ängeln skökodömet organiskt övergå i paddömet, som är demondömet; han låter det senare vara "den utdragna linjen" av det förra.

Denna organiska övergång angiver ängeln även genom att påvisa två slags "Babel": sköko-Babel och demon-Babel. Det förra var en boning för de av skökan berusade konungarna och folken; det senare är en boning för de av padd-profeten berusade eller besatta konungarna och folken. Här har alltså sköko-Babel övergått i demon-Babel, eller det fördolt antikristiska sköko-Babel övergått i det uppenbart antikristiska demon- eller padd-Babel. Det är den utdragna Babels-linjen.

Alltså komma demonerna eller österns barbarer i människogestalt att i sinom tid taga sköko-Babel om hand och göra det till sin "boning", eller göra det till ett demon-Babel. Och det se vi begynnelsevis redan

* I grundtexten: "daimones", demoner.

nu, såsom vi påvisat i vårt 10:e kapitel. Det demoniska paddömet tränger sig in på alla kanter i sköko-Babel. Redan undervisas barnen i söndagsskolor och läroverk av demon- eller paddlärare, som i sak, om också ännu icke i ord, utrota kristendomen och införa antikristendomen. Och demonpaddan gör anspråk på kyrkorna till lokaler för folkbildningsväsendet, vilket naturligtvis blir demonbildningsväsen. Och hon kommer att taga dem och göra dem till sin "boning". Vid prästval framträda kulturdemoner och rådemoner och välja den präst, som bäst banar väg för demonömet; likaså vid val av kyrkvårdar, kyrkoråd, skolråd, skollärare o.s.v. Och i sinom tid gå ängelns ord i fullbordan: "*Fallet, fallet är det stora Babylon; det har blivit en boning för demoner, ett tillhåll för alla slags orena andar och ett tillhåll för alla slags orena och vederstyggliga fåglar*". Varför, varför? Jo, emedan alla folk hava druckit av hennes otukts vredesvin. Därmed äro de beredda för demonprofetens kalk, ur vilken de dricka sig besatta.

Ja, här stundar en tid, då skökans kyrkor och bönhus, i vilka hon berusat vårt folk, komma att bliva ett tillhåll för demonerna från öster, en tid då hennes prästgårdar och biskopspalats, hennes dyrbarheter, egendomar och penningar tagas om hand av just de demoner, som hon genom sitt förstabudslösa eller förstabudshalva evangelium hjälpt över Euftrat.

Likasom "hornugglor och korpar" bodde i det fallna Babels stenhögar (Jes 34:11), så skola ock "alla slags orena och vederstyggliga fåglar" eller andemakter från östern bo i det fallna sköko-Babels ruinhögar.

Likasom pil- eller kastormen bodde, lade sina ägg och kläckte sitt yngel i Babels tempel och palats (Jes 34:13, 15), så skall ock den kvicke och energiske sjunderiksormen, demon-ormen, bo, lägga sina ägg och kläcka sitt yngel i sköko-Babels tempel och palats.

Likasom "gastar" dansade och "nattens spöke" vilade på det gamla Babels ruiner (Jes 13:21; 34:14), så skola ock österns hemska gastar och spöken i människogestalt dansa och vila på sköko-Babels ruiner.

Skökans stora världsskandal "i Guds namn" skall straffas med den största världsskandal på vår jord, då demonerna tagit den i besittning. Hennes djävulska lek med heliga ting, hennes skoj och spektakel med Guds ord och sakrament skall efterträdas av alla djävlers lek, skoj och spektakel just där skojerskan stått. Alla avgrundens luckor ryckte hon upp med sin budlösa nåd — alla avgrundens makter skola översvämma vår jord.

Ja, så sändes den mäktige och härlige ängeln för att upprepa, förklara och fullständiga den andre ängelns predikan. Så stor vikt lägges på den. Predikofärden avslutas med denna förfärande "likpredikan" över den stora skökan. Den predikan sprider ett ljus över hela världens sköko- och demonfördärv. Också "upplystes jorden av hans härlighet". Det ljuset skola Herrens heliga noga beakta och fasthålla. I skenet och glansen av hans väldiga strålkastare skolen I vandra på skökans och demonernas mörka jord.

Tyst, tyst! ... Vad är detta? Just då denne ängel slutat sitt starka rop, höres plötsligt "en annan röst från himmelen". Det är denna:

"Gån ut ifrån henne, I mitt folk, så att I icke gören eder delaktiga i hennes synder och fån del i hennes plågor. Ty hennes synder räcka ända upp till himmelen, och Gud har kommit ihåg hennes orättfärdiga gärningar" (Upp 18:4, 5).

Denna röst sluter sig omedelbart till ängelns predikan. Också se vi, att den till innehållet väsentligen sammanhänger med densamma. De "himmelshöga synderna" och de orättfärdiga gärningarna" äro just det skökofördärv, som bragt demonfördärvet över världen.

Den himmelska rösten uppmanar Guds folk att gå ut ur Babel eller att gå ut från skökan. För att förstå denna uppmaning skola vi lägga märke till rotprofetian. Den lyder så:

"Dragen ut från Babel, flyn från kaldéernas land" (Jes 48:20).

"Bort, bort, dragen ut därifrån, kommen icke vid det orent är. Dragen ut ifrån henne, renen eder, I som bären Herrens kär!" (Jes 52:11).

"Flyn ut ur Babel, dragen bort från kaldéernas land, och bliven lika bockar, som hasta framför hjorden" (Jer 50:8).

"Flyn ut ur Babel; må var och en söka rädda sitt liv. så att I icke förgås genom dess missgärning. Ty detta är för Herren en hämnings tid, då han vill vedergälla det vad det gjort" (Jer 51:6).

"Dragen ut därifrån, mitt folk; må var och en söka rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd" (Jer 51:45).

Dessa brinnande uppmaningar äro ställda till det gamla Israel, som var fångat i Babel. Då Herrens hämndetid nalkades för detta Babel och dess fruktansvärda fall var nära, då ropades från himmelen genom profeter detta skarpa och flammande: *Ut, ut: bort, bort; flyn från Babel; må var och en rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd!*

Detta Israel skulle alltså draga ut från Babel *före* dess dom, *före* dess fall, *före* hämnings tid. Det fick för ingen del vara kvar i Babel på Herrens hämndedag. Också hade Guds folk dragit ut i god tid före den dagen.

Och nu hörde vi nyss rösten från himmelen uppmana det nya Israel att gå ut från det nya Babel, som är det kristna sköko-Babel: "Gån ut från henne, I mitt folk!"

Alltså finns Guds folk i sköko-Babel. Ja, hela Guds folk befinner sig i det. Också gäller ju uppmaningen att "gå ut" just det folk, som *är* i sköko-Babel. Och det är allt Guds folk, ty uppmaningen kan ju icke gälla blott en del av detsamma.

Guds folk finns mer eller mindre i alla skökkyrkor, både stora och små. Dessa kyrkor äro tillsammans det stora sköko-Babel med sin andecentral i sköko-Rom. De äro döttrar till den romerska skökan.

I detta stora mångsköko-Babel sitter Guds folk fångat. Den fångenskapen hava alla heliga bittert känt, i vilken skökkyrka de än stått. Och den fångenskapen blir i sinom tid livsfarlig för dem, i samma mån som österns demoner intränga i dessa kyrkor.

Till allt detta Guds folk ljuder befallningen: *"Gån ut ifrån henne!"* Och den utgången skall ske *före* hennes dom, *före* hennes fall, alltså medan sköko-Babel ännu finns till. De heliga få för liv och död icke stå kvar i Babel, då demonerna hinsidan Euftrat taga det i besittning. *Ty just*

detta demonvälde över Babel är Herrens dom över detsamma. Och just i våra dagar inbryter denna dom, såsom vi sett. Herrens hämndedag går upp över den stora skökan i alla land. Fasansfulla flammor i öster! Hela härar av demoner, av gastar och spöken, av hornugglor och korpar i människogestalt kasta sig över henne. Och hon vrider sig och våndas. Pilormen slingrar sig kring henne och kramar och krossar. Ut, ut från Babel, du Herrens heliga folk! "Må var och en rädda sitt liv undan Herrens vredes glöd!"

Och just i våra dagar ljuder denna röst från himmelen kraftigt ur tusentals munnar. Barn och ungdom ropa på räddning från de antikristiska demonerna i skolor och läroverk. Föräldrar skria ur hjärtans djup över att deras barn mördas av den listige demon-ormen. Och om icke Guds folk nu kan utbedja sig en andeutgjutelse från höjden, som kastar demondömet tillbaka för någon tid, då komma alla dessa rop att *snart* flyta tillsammans i ett: "*Ut, ut, ut!*" som likt en elektrisk stöt går genom alla heligas hjärtan, och uttåget ur Babel sättes i gång med oemotståndlig kraft från himmelen. Det utbryter en generalstrejk från alla de lagar och ordningar, som stödjade det antikristiska demonväldet, och från all den överhet, som håller demonerna om ryggen och från alla de moderna skökobiskopar och skökopräster, som icke äro något annat än "demoner" med lamm-horn och som överallt öppna dörrarna för det inbrytande demonväldet. — Ja, framåt, du Guds Israel, på uttågets färd! Trampa alla antikristiska lagar under dina fötter, förakta all gudlös överhet och trotsa alla dess demoniska befallningar och bud; och tag frimodigt både fängelse och böter, hugg och slag, ja, själva döden, om så kräves. — Den som stannar i Babel, då österns makter göra det till sin boning, han är förlorad, ty han har blivit medlem i demon-Babel och är besatt och gör ett med de besatta.

Det folk, som drog ut ur det gamla Babel, var till antalet omkring 50 000 (Esra 2:64, 65). Det var jämförelsevis en liten skara. Men den var luttrad i fångenskapens lidande. Och den hade segrande genomgått *det grundläggande utgångsprovet*. Med andra ord: den hade redan på inre väg, i anden, utgått från Babel. *De 50 000 voro, då de ännu stodo kvar i Babel, ett ur Babel utgånget folk*. De hade alltså ^{1f1} visat sig kunna stå som ett Guds folk både i det hedniska sköko-Babel och i det judiska sköko-Babel, som härskade bland många av deras landsmän. Så t.ex. stodo Hesekiel och Daniel under hela sitt liv såsom obrytbara pelare mitt i allt detta förskräckliga och ofta livsfarliga skökoväsen.

På ett motsvarande sätt förhåller det sig i Nya testamentets tid. Allt Guds folk är fångat i sköko-Babel och luttras under det förskräckliga lidandet av skökan. Och det har segrande genomgått det grundläggande utgångsprovet. Det står i Babel såsom ett ur Babels ande utgånget folk. På denna inre utgång ligger hela vikten under hela den nytestamentliga skökotiden. Guds folk står på berget högt över Babel, på samma gång som det är fångat i Babel. Och vad är det som lyft detta folk ur Babel och upp på berget, och som stadigt håller det kvar på berget? Blott ett enda. Och vilket? Jo, det höra vi av predikoänglarna. Detta ena och enda är det första budet såsom "ett evigt evangelium". Blott i Jesu Kristi förstabudsande, som är den firsidiga allanden, sker den andliga

utgången ur Babel, och blott i den anden kan denna dagliga, ja, sekundliga utgång alljämt äga bestånd.

Men just här brister det hos flertalet av dem, som kalla sig Guds folk; och detta i alla kyrkor, både stora och små. Man talar om skökan och pekar på skökan och tror sig ha gått ut ifrån skökan, under det att skökan sitter på tronen i hjärtat och frodas i en förstabudslös eller förstabudshalv horerande. Detta s.k. Guds folk har icke segrande genomgått det inre och grundläggande utgångsprovet, på vilket allt hänger. Och därför kan det icke genomgå det yttre utgångsprovet, när den tiden kommer. Utan såsom det i grunden är ett skökofolk, så kommer det att med skökofolket så småningom övergå i demonfolket, om det icke ändrar sinne.

Den utgång ur Babel, vartill rösten från himmelen uppmanar det nytestamentliga Guds-folket, är, som vi sett. en *yttre* utgång ur detsamma, innan det övergår i demon-Babel.

Men nu har sköko-Babel mången gång stått på gränsen till ett demon-Babel. Så t.ex. på Luthers tid. Då var den romerska skökan så demonisk, att hon på intet vis ville godkänna Luthers förstabudsfullbordande tro, som ryckte människorna från påvens och kyrkans medlareskap och satte dem i omedelbart förhållande till Gud genom Kristus. Då stod Luther i detta val: antingen taga skökans förstabudsfördärvande tro eller taga Skriftens förstabudsfullbordande tro. Här gällde det att rädda just detta ena och enda, genom vilket den inre utgången ur Babel kan komma till stånd och hållas vid makt, nämligen den förstabudsfullbordande tron och rättfärdiggörelsen, som äro den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, vilken mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. Och då den romerska skökan genom alla medel sökte frånrycka Luther detta ena och enda, som gör bruden, då tillgrep han den yttre utgången ur Babel. Ett "*ut, ut, ut*" gick som en elektrisk ström genom många länder och folk, och uttåget ur det demoniska sköko-Babel sattes i gång med oemotståndlig kraft från höjden. — Och så i alla skökotider. Varhelst det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt på ett sådant sätt förkväves och frånryckes Guds folk, att det icke utan inre livsfara kan stå kvar i Babel, där har det *varit* och *är* dess oeftergivliga plikt att även i yttre mening utgå ur Babel.

Under fångenskapen i det gamla Babel fick Guds folk befallning att bygga ett tempel. Profeten Hesekiel blev nämligen i en syn förd från Babel till Jerusalem (Hes 40:1). Där fick han se ett härligt tempel. Och "en man, vars utseende var såsom koppar", uppmätte detsamma för honom (40:3). Och då mätningen skett, drog "Herrens härlighet" in i templet, och en röst från detsamma förklarade för Hesekiel vad det var för ett tempel. Den sade nämligen så: "*Du människobarn, detta är den plats, där min tron är, den plats, där mina fötter skola stå, där jag vill bo bland Israels barn evinnerligen. Och Israels hus skall icke mer ohelga mitt heliga namn, varken de själva eller deras konungar, med sitt horeri ... nu skola de skaffa sitt horeri långt bort ifrån mig, att jag må kunna bo ibland dem evinnerligen*". Och slutligen sade rösten: "*Detta är lagen om huset: på toppen av berget skall hela dess område runt omkring vara högheligt. Ja, detta är lagen om huset*" (Hes 43:1–

12).

Alltså var det ett tempel, där förstabudshoreriet hölls fjärran. I annat fall kunde Gud icke bo i detsamma. Och det skulle stå på toppen av berget. Det var Moria berg,* alltså det höga förstabudsberget, där Abraham genom Isaks-offret gjorde Gud till sin Gud av allt sitt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd, och där han alltså i prima förstabudstro höll horeriet "långt bort ifrån Gud". Templet är alltså det eviga bergstemplet, där Gud "bor evinnerligen". Och profeten fick befallning att förkunna om detta tempel för sina fångna landsmän, så att de redan under fångenskapen skulle bygga ett sådant tempel, det är, i sina hjärtan bliva det tempel, i vilket Gud kunde "bo evinnerligen" (Hes 40:4; 43:10, 11).

På ett motsvarande sätt förhåller det sig i Nya testamentets tid. Redan under fångenskapen i sköko-Babel är Guds folk ålagt att bygga det härliga tempel, som Hesekiel såg. Det är templet på Moria. I det stå blott "Abrahamer och Saror", som offrat till och med själva Isak. Sett till sin ena sida består detta tempel av "Gud och Lammet" (Upp 21:22); och sett till sin andra sida består det av Abrahamer och Saror eller av Smyrnenser och Filadelfier. De bo i Gud såsom i sitt tempel, och han bor i dem såsom i sitt tempel.**

I sköko-Babel hava Abrahamer och Saror intet tempel, ty skökans tempel är horeritemplet. Men de äro icke utan tempel, ty de hava det evigt orubbliga templet, som är Gud och Lammet. De äro tempelförsamlingen på tempelberget. Och den är icke endast en *osynlig* församling utan även en verkligt *synlig* församling i sköko-Babel. Den är synlig överallt där Abrahamer och Saror synas. Men det är en *förskingrad* församling. Den utgöres av solkvinnans "kvarblivna ättlingar". Därom mer i vårt 12:e kapitel.

De 50 000, som drogo ut från Babel, voro alltså ett tempelfolk. Ja, de voro just det tempel, som Hesekiel såg, nämligen detta tempel på gammaltestamentlig grund. I detsamma bodde Gud i och genom den för-kristlige rot-anden.

Och när de återkommo till sitt land, var det deras första och största angelägenhet att återuppbygga Jerusalems tempel, alltså att skaffa sig ett tempel och en gudstjänstordning även i det yttre eller att göra en yttre "läro- och kyrkobilid åt Gud".

Ett motsvarande förhållande kommer att äga rum, då det nya Israel dragit ut ur sköko-Babel. Då börjar byssusanden att utgjas över de heliga i alla kyrkor. Och i den andens ljus och kraft komma de att göra en läro- och kyrkobilid åt Gud. Den blir det 7:e världsríkets apostoliska byssuslära och byssus-kyrka, som "håller horeriet långt borta ifrån Gud", så att han kan tidsenligt bo i den bilden och giva tidsenlig ande åt densamma och göra den tidsenligt talande gent emot demondömet vetenskapsbild. Härpå ligger omätlig vikt.

Därför kommer det att bliva en brinnande iver hos Guds folk att grundligt rensa bort skökans förstabudslösa "läro- och kyrkobilid åt vilddjuret", genom vilken hon förtrollat och fördärvat alla folk, och att i dess ställe göra en läro- och kyrkobilid, som räddar det första budet och

* På detta berg byggde Salomo Jerusalems tempel (2 Krön. 3:1).

** Detta är "kristalltemplet" (Kap 1, sid. 18 f.) eller "templet i ande och sanning" (Kap 4, sid. 1 f.).

lägger tyngdpunkten, där predikoänglarna lägga den, nämligen i det eviga förstabudsevangeliet från himmelens mitt, med andra ord: som lägger den personliga frälsningen i Skriftens och Luthers förstabudsfullbordande tro och rättfärdiggörelse, vilken är den smyrnensiska och filadelfiska förstabudsfullkomligheten, som mönstraren på Patmos oeftergivligen kräver. — Denna bild blir dödligt hatad av demondömet. Här få de heliga genomgå många eldar. Men genom dem fostras de till den avgörande kampen mot det demoniska världsväldet på den allsmäktige Gudens stora dag.

Alltså: I Herrens heliga, — blick på himmelens mitt sekundligen! Där svävar den ängel, som har den väldiga ljuskastaren över skökodömet. Lär en av honom den järnhårda, hänsynslösa och oblidkeliga kritiken över skökans fasansfulla världsfördärv, som nu börjar övergå i det demoniska världsfördärv, vilket ställes inför oss i ängelns "likpredikan" över den stora skökan. Sätten som oeftergivligt krav på edra präster och predikanter, att de låta även den andre förstabudsängeln brusa i sina predikningar. Göra de icke det, så avsätten dem eller, om I icke kunnen det, så gå ut ifrån dem, ty de bana väg för österns "gastar och spöken" i människogestalt. Akten eder för att taga del i hennes synder, ty då fån I del i hennes plågor. Nu skarpere och klarare signaler än någonsin! Ty nu går det onda på djupet och i höjden som aldrig tillförne.

Och håll dig redo, du Guds heliga folk, till uttåget ur Babel. Rusta dig till generalstrejken från all demonisk överhet och lag. Håll foten färdig till att trampa på alla dess befallningar och bud. Håll ryggen härdad för den demoniska piskan. — I kännen, I heliga, att här ligger uttågsallvar i luften. Här brinner en eld i Israels bröst; här flammar en låga i fångarnas hjärtan. Snart bryter den ut och sätter land och rike i lågor, såsom på Luthers tid. Gott, gott! Framåt, du betryckta folk, ur det Babel, där det heliga blodet flutit i strömmar, och där det utpressats fler tårar, än där är droppar i Dalälven! Ja, framåt i det eviga evangeliets kraft! På det första budet hänger allt.

Två änglar på himmelens mitt hava sagt oss detta. Nu kommer den tredje.

Den tredje predikoängeln

Och en annan ängel, den tredje, följde dem och sade med hög röst: "Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall bliva plågad med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när de så plågas, uppstiger röken därav i evigheters evigheter, och de hava ingen ro, varken dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn. Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro" (Upp 14:9–12).

Även denne ängel betrakta vi från två synpunkter: hans predikan; och hans flykt. Alltså:

1

Den tredje ängels predikan

Denne ängel följer omedelbart efter den andre ängeln och anknyter sin predikan till hans.

Den andre ängeln avslöjar skökans hemliga och listiga kalk, som berusar alla folk. Men det är ännu blott en kalk inom tiden, och straffet stannar ock inom tiden. Straffet är skökans undergång, som består i skökodömetns övergång i demondömet. I denne ängels predikan stå alltså synd och straff ännu *inom* världs rättfärdiggörelsens gräns. Här är räddning möjlig.

Men nu griper den tredje ängeln in. Och han griper in på samma punkt. Även han avslöjar den lömska kalken. Men han går ett steg längre. Han visar, att denna kalk kan övergå i kalken med "Guds vredesvin under evigheters evigheter". I hans predikan stå synd och straff *utom* världs rättfärdiggörelsens gräns, där ingen räddning finnes.

Redan inom tiden är kalken en Guds vredeskalk, såsom vi sett. Där det eviga evangeliets budvin stötes bort, där övergår det i vredesvinet. Ty den orubbliga lagen om kalken är denna: *Guds kalk skall du dricka, uppfylld av den skall du bliva: antingen, som Stefanus, av välsignelsens kalk, eller, som hans mördare, av förbannelsens kalk.*

Guds kalk undgår ingen. I varje sekund, o människa, sättes den till dina läppar. Dricka måste du, dricka dig nykter eller dricka dig drucken. Detta senare sker, för att du må bliva dömd. "Ty när Gud sänder över dem villfarelsens makt, så att de sätta tro till lögnen, så sker det, för att de må bliva dömda" (2 Tess 2:11, 12). Där Gud ser en syndaböld, där driver han den till mognad — för att den må kunna skäras och botas.

I Herrens heliga, glömmen aldrig lagen om kalken. I kännen av bitter erfarenhet, huru lätt det går att läppja på skökans förstabudslösa vin. Och strax är du rusig, dimmig och yr, upplöst i roten och lösaktig i hela ditt väsen. Förstabudsspännet i förstabudsbältet har släppt; allt fladdrar för östanvind; och en nordanvind, en skräckveckodoms, bryter in.

Den som dricker av skökans kalk, han dricker Guds vredesvin, som är förbannelseanden. Denne vredesande sitter som ett Guds heliga vredesöga i varje atom i hela hans varelse. Han är en vredesmänniska. Och om en sådan människa fortsätter att berusa sig, trots alla Guds försök att få henne nykter, då stiger hon utom världs rättfärdiggörelsens gräns. *Inom* denna gräns var vredens kalk bemängd med nåd. Det var den *barmhärtiga* vreden. Men nu sättes kalken med *obemängt* vredesvin till hennes läppar. Det är Guds vredes kalk i "evigheters evigheter".

En sådan människa blir "plågad i heliga änglars åsyn". Naturligtvis. Ty dessa åskådande änglar äro de fördömdas barndomsänglar. Bland dem har varje fördömd *sin* barndoms ängel. Han följde människan så troget och bevarade henne så väl för otaliga faror och arbetade så flitigt på hennes frälsning. Men förgäves. Han blev gäckad, hatad och slutligen hädad. Då flydde han. Men hans ögon, som i nådatiden skådat så ömt och så milt på den skyddsling, som anförtröddes honom av Gud, dessa ögon måste enligt den eviga rättfärdighetens lag genomborra honom med den heliga vredens blickar.

Och hon blir plågad "i Lammets åsyn". Naturligtvis. Ty Lammet har under nådatiden sett till henne och sett om henne med en kärlek så öm och så varm, så uthållig och seg, att alla jordens stenar och sandkorn kunde gråta ett hav av tårar därvid. Men allt förgäves. Lammet blev gäckat och hatat och till sist hädat med den flinthårda förhärdelsens hädelse, som är synden mot den Helige Ande. Då måste Lammet lämna henne. Men dess heliga blickar lämna henne aldrig. De måste enligt den eviga rättfärdighetens lag genomborra henne i varje atom under "evigheters evigheter".

Och hon skall "plågas med eld och svavel". Naturligtvis. Ty hon har dessa saker rotvis inom sig i nådatiden. I varje atom i hennes andelekamen sitter en gnista av andelekamlig eld och av andelekamligt svavel. Hon är en elds- och svavelmänniska. Det känner hon i skräckveckoelden. Och då hon börjar stiga över världs rättfärdigörelsens gräns, då får hon erfara Lammets och ängelns vredesblickar. De sätta henne i evighets-brand. Och nu får hon en försmak av "evigheternas eld och svavel". I munnen, på tungan och i halsen känner hon en fasansfull hetta med tydlig smak av svavel. Och i näsan förnimmes en dödligt kvävande rök som av svavel. Hela luften är såsom svavelrök. Allting brinner och ryker. *Ja, hela skapelsen har tänt sin andelekamliga svaveleld i och omkring sin fördärvare.*

Den som erfarit något av detta, han anar vad där ligger i det förhånade uttrycket: "eld och svavel". Han anar ock vad där ligger i uttrycket: "evigheters evigheter". Ty han har erfarit något av självförhärdelsens *evighetsväsen*, som består däri, att ju mer det brinner och plågar, desto mer trotsar och hädar man. Ingen brand avskräcker här, utan blott stegrar det sataniska motståndaresinnet, som är "den andra döden".*

Han förstår visserligen icke, huru en plåga i "evigheters evigheter" kan stå tillsammans med skaparens kärlek och förutseende, även om dessa evigheter vore ett begränsat antal; men han har fått i sig en sådan hjärtskräck, att han törs icke slå in på den nu mycket allmänna lärovägen: "*alla bliva frälsta till sist*". Han stannar vid detta: mänskligheten — i stort sett, blott i stort sett — blir frälst. Därom givas ock kraftiga antydningar i skriften. Till exempel: "*Alla folk skola komma och tillbedja inför dig*" (Upp 15:4); "*Folken skola vandra i dess ljus, och jordens konungar skola föra sin härlighet ditin*" (Upp 21:24).

Den *andre* predikoängeln avslöjar den lömska kalken, såsom vi sett. Och den tredje griper in på samma punkt, sade vi. Han säger: "*Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk.*" (Upp 14:9, 10) Detta tillbedjande och detta märke är just *berusningen* ur den lömska kalken.

Om tillbedjandet av vilddjuret och dess bild och om namnmärket ha vi talat i vårt 10:e kapitel, som vi nu förutsätta såsom känt. Där ha vi sagt många hårda och förskräckliga ord om dessa saker. Men vad äro våra ord mot den tredje ängelns! Hans predikan är de fasansfullaste ord, som finnas i Skriften. Och de gälla just dem, som tillbedja vilddjuret och dess bild, och som låta märka sig med dess namn. "*De skola plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn i evigheters*

* Läs Kap 4, sid. 54 och Kap 9, sid. 30.

evigheter." (14:10, 11)

Den falske profetens bild åt vilddjuret under både skökodömet och demondömet är en tvångsbild, som kräver absolut underkastelse och tillbedjan och det vid vite av livets förlust, såsom vi sett. Inför denna tvångsbild har de heligas blod flutit i strömmar och kommer att göra det. Just därför riktar ängeln till dem ett fruktansvärt allvarligt ord i slutet av sin predikan. Det är detta: "*Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro.*" (14:12) Ja, just här har förstabudsprovet stått, och just här kommer det att stå ända till slutet av Harmageddons röda dag.

Märk nu det kännetecken, som ängeln sätter på de heliga. Det är detta:

De hålla Guds bud och Jesu tro

Och märk väl, att de tre predikoänglarnas guds-bud är Guds *första* bud såsom "ett evigt evangelium", eller det första budet i "Andens lag". Det är just detta bud, som den tredje ängeln först och främst åsyftar. Ty det är ju fråga om att ståndaktigt tillbedja Gud och att icke tillbedja vilddjuret. Men att tillbedja Gud — det är just det första budet; och att tillbedja vilddjuret — det är just det första mot-budet. Gudstillbedjan är förstabudslivet i förstabuds-Kristus.

Ja, just på det första budet hänger de heligas liv alltid och överallt. Utan förstabudshållning — ingen budhållning; men med förstabudshållning hållas alla andra Guds bud lätt och behändigt. Utan förstabudsevangeliet — intet evangelium; men med förstabudsevangeliet äro alla andra Guds bud evangelium. Märk denna enkla och viktiga sak, som skökan så grundligt förfuskat och därigenom förtrollat, berusat och fördärvat "*alla folk*".

På det eviga förstabudsevangeliet ligger hela vikten. Och därför sändas tre änglar fram på himmelens mitt just med detta evangelium. Låten, I Herrens heliga, denna väldiga och evighetsdigra änglasyn alltid stå för edra blickar!

Märk än en gång det kännetecken, som ängeln sätter på de heliga. Det är detta:

De hålla Guds bud och Jesu tro

Och märk väl, att de tre predikoänglarnas Jesus-tro är förstabudstron, som i hans evige förstabudsandes kraft gör "Gud till Gud och ingen mer".

Det är just denna Jesus-tro, som den tredje ängeln åsyftar. Ty det är ju fråga om att ståndaktigt tillbedja Gud. Och det är just förstabudstron.

Utan denna förstabudstro — ingen andrabudstro; men med denna förstabudstro går all andrabudstro lätt och behändigt som vattnet ur källan. Ja, det är precis på pricken som Luther säger: "*Tron fullbordar det första budet i Guds lag och därmed lätteligen alla andra bud.*" Se där har Luther just änglatron från himmelens mitt, förstabudstron, på vilken allt hänger. Men denna tro har den lutherska förfalskarekyrkan stämplat som "en svår villfarelse" (Kap 8, sid. 89 f.).

De heliga "hålla *Jesu* tro", ja, just den tro, som Jesus hade här på

jorden. Ty Jesus är subjektiverad eller född i dem just i gestalten av den tros-Jesus, som vandrade på jorden. De stå såsom tros-människor ut i fingrar och tår och i varje atom inne i Jesus Kristus. Hans tro *går igen* i dem, *upprepas* i var och en av dem efter deras mått, såsom ju också hans gärningar gå *igen* i dem och *göras* av dem just under namn av "Jesu gärningar" (Kap 9, sid. 66 f.).

Sålunda är de heligas djupa, höga och härliga kännetecken: *förstabudshållning och förstabudstro, allt i förstabuds-Jesus*. Och alltså, då det säges, att "de hålla Guds bud och Jesu tro", så är det icke två, utan blott ett kännetecken, sett från två olika sidor eller uttryckt med olika ord. Kännetecknet är den smyrnensiska och filadelfiska förstabuds-fullkomligheten, som mönstraren på Patmos kräver vid vite av de 7 löftenas förlust, och som den tredje ängeln kräver vid vite av plågan i evigheters eld och svavel.

Inför tvångsbilden prövas denna budhållning eller denna troshållning: huruvida de heliga på prima förstabudsvis vilja tillbedja Gud eller på motbudsvis tillbedja vilddjuret. Göra de det senare, "*då skola de plågas med eld och svavel i heliga änglars åsyn och i Lammets åsyn i evigheters evigheter*" (Upp 14:10, 11). Och flera av Herrens heliga hava gjort detta och därmed dragit över sig detta fasansfulla evighetsöde. Här är allvar å färde. Men skökan har med sin lömska kalk givit dvaladrycken åt "alla folk", så att många av de heliga fått dvalan in i blodet. De äro födda i sin första födelse med dvalablod. Och det kräves bitande nordanvindar i vår dvalatid, då även dvalans östänväder bryter in, ja, det kräves blodrenande lidanden, "skräckveckor" med svaveleld och svavelrök, för att kunna höra, behjärta och stanna inför den tredje ängelns fasansfulla predikan.

2

Den tredje ängelns flykt

Även denne ängel tjänar blott som en bild, nämligen innerst en bild av Herren Sebaots Lag-ande och därmed ock en bild av "Förbundets ängel", i vilken denne ande ingick, och närmast en bild av förstabudspredikans gång genom världen. Överallt där förstabudsevangelister i Herren Sebaots ande förkunna evighetsdomen över förhärdade förstabudsbrytare, där ha vi den tredje predikoängeln.

Han avslöjar förstabudssynden, som han kallar tillbedjandet av vilddjuret och dess bild och tagandet av dess märke; och han förkunnar det evighetsöde, som drabbar varje förhärdad djurtillbedjare och märkestagare. Han är förstabuds-ängel även han. Han predikar det eviga evangeliets slutdom, som är högsta dom, från vilken ingen vädjan finnes. Ty evangelium, som är "Andens lag" eller "frihetens fullkomliga lag", är högsta lag, som faller högsta dom (Kap 5, sid. 55 f.). Genom denna lag skola vi frälsas, och genom denna lag skola vi dömas. Samma bud, som är vår frälsare här, är vår domare där. Lammets blick giver evigt liv, men ock evig död. En så fruktansvärt allvarlig sak är evangelium. Och därför har en särskild ängel sänts fram på himmelens mitt att förkunna det eviga evangeliets fasansfulla evighetsdom.

Men evighetsstraffet framkommer på organisk väg. Ty detta straff är

en *ande*, nämligen högsta graden av förstabudsförbannelsens ande. Alltså ligger evighetsstraffet frövis inneslutet redan i den första synden mot det första budet eller redan i den begynnande döds-ande, som den begynnande synd-anden drager över sig och in i sig (Kap 4, sid. 54 f.; Kap 4, sid. 58 f.). Vilddjursvalpen är begynnelsen till *det* vilddjur, som, fullväxt i evig förstabudssynd och förstabudsdöd, kastas i plågan under "evigheters evigheter". — Den begynnande döds- eller straff-anden växer i samma mån, som synd-anden växer. Och denne senare växer i samma mån, som synden begås mot allt högre grader av förstabudsevangeliet. På hedendomens område står detta evangelium på lägsta graden av frälsningsplanens utveckling. Där står ock synd- och dödsanden, i stort sett, på sin lägsta grad. — På Gamla testamentets område står detta evangelium på en högre grad. Här kommer det första budet såsom det förkristliga vinbud, i vilket ligger ett kännbart och tydligt löfte om pingstens vinbud. Här stiger synd- och döds-anden till en högre grad hos förstabudsbrytaren.* — På det Nya testamentets område uppnår det första budet sin högsta grad i Förbundsängelns förstabuds-ande på det 7:e berget. Här stiger synd- och döds-anden till sin högsta grad. Här kan den övergå i den evige synd- och dödsande, som är straffet "med eld och svavel i evighetens evigheter".

Härav kommer det sig, att de hedniska religionerna, i stort sett, icke hava någon föreställning om evighetsstraff. Och i Gamla testamentet är denna föreställning ännu dunkel och sparsam. Naturligtvis; ty på båda dessa områden står det eviga förstabudsevangeliet på lägre grader, där synden, i allmänhet, icke kan övergå i evighetssynd och alltså icke straffet övergå i evighetsstraff.

Härav följer, att den tredje ängeln under flykten avpassar sin predikan efter syndens och straffets organiska utveckling i världen.

Han kastade sig på vingarna i samma ögonblick, som Adam och Eva bröto det första budet. Ty just i detta brott låg fröet till den djur tillbedjan och det evighetsstraff, som han framställer i vårt text. Men hans predikan för Adam och Eva var blott den hemska och dunkla aningen i deras förskräckta samveten.

Därpå svävar han fram över Rot-förbundets och Noaksförbundets folk. Men hans predikan framträder blott som dystra aningar hos "djupare andar".

Därpå fram över Abrahamsförbundets och Israelförbundets folk. Här är hans röst det oroande varsel och den beklämdhet i anden, som gå likt en underström genom rotlivsskedet. — Men hos Johannes på Jordans strand börja hans vingar brusa i dennes predikan om "osläcklig eld". Och i Förbundsängeln slår han sina fasansfulla vingslag i t.ex. de orden: "*Gån bort ifrån mig, I förbannade, till den eviga elden, som är tillredd åt djävulen och hans änglar*". (Matt 25:41).

Nu ställer han färden över det Nya förbundets folk. Här framträder hans predikan just sådan den står i vår text. Och den ljuder med väldig

* Även fromma hedningar drucko det första budet såsom "härlighetens, ärans och fridens" vinbud (Rom. 2: 10), men de hade icke profeternas blick för detsamma såsom ett kommande Sions-bud.

kraft under den första martyrtiden, då det romerska vilddjuret, med hot om kvalfull död, krävde tillbedjan inför sig och sin bild. Då flöt de heligas blod i strömmar. Och då framträdde den tredje ängeln i gestalten av förstabudsevangelister, som gjorde flitigt bruk av hans predikan. En sådan gudasänd evangelist var den väldige förstabudsjätten Cyprianus. Han stod som ett berg i det fräsande havet. Hans "höga röst" från himmelens mitt bjöd den syndiga fruktans vågor att lägga sig; och de lade sig vid hans fot, varhelst han gick fram.

Det berättas om honom,* att han ofta slutade sina predikningar med just dessa ord: *"Om någon tillbeder vilddjuret och dess bild och tager dess märke på sin panna eller på sin hand, så skall ock han få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och han skall bliva plågad med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när de så plågas, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Och de hava ingen ro, varken dag eller natt, de som tillbedja vilddjuret och dess bild eller som låta märka sig med dess namn."* (Upp 14:9-11) — Och de orden voro icke Sinai-lag, utan Sions-lag i hans mun. De voro ett evigt evangelium, som gav just vad det krävde, gav kraft att frukta "Gud och ingen mer". I de orden låg Herrens fruktans ande, som grep åhörarna med sin överjordiska förstabudskraft och satte dem i stånd att fly djurtillbedjandets synd. — Och när Cyprianus tillade de orden: *"Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro"* (14:12), då vällde en flod av förstabudsande ned ifrån höjden, och åhörarna lyftes av dess heliga och saliga flöden högt över brusande vilddjurshav och vilddjurshot; alla böjde sina knän med döden för ögonen, förstabudsfröjdens tårar flöto i strömmar; brinnande böner om värdighet till kronan, den röda, uppstego från smyrnensiska förstabudshjärtan; och slaktebänken bestogs — ja, man trängdes ofta om den — i det eviga evangeliets övervärldsliga kraft, som inga lidanden, inga kval kunna nedslå. — Sådant är den tredje ängelns evangelium. Hans fasansfulla hot med plågan "i eld och svavel under evigheters evigheter" har räddat många tusen av Herrens heliga från denna plåga. Ty det är förstabudsevangeliets hot, som giver kraft att fly den hotande faran.

Nu fortsattes färden fram över det 6:e världsriket. Här ljuder hans predikan vid skökans tvångsbild, som kräver underkastelse under hennes förstabudslösa eller förstabudshalva trolldomsevangelium, med vilket hon "förvillar alla folk". Och kommen ihåg, I Herrens heliga, att om I böjen knä för hennes "bild åt vilddjuret" och tagen dess märke, då skolen I få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och I skolen plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och när I så plågens, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Här prövas eder ståndaktighet.

Därefter går färden över det 7:e världsriket. Vart skall han? Naturligtvis fram till den stund och plats, där vilddjuret gripes tillika med den falske profeten och kastas i eldsjön (Upp 19:20). Där slutar hans färd. Ty därefter finns intet vilddjur och ingen falsk profet att varna för.

* Se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken sid. 237.

Alltså går hans färd över hela demon- eller paddömet. Och här kommer hans predikan att ljuda i sin väldigaste kraft. Ty här står demonbilden, den förstabudslösa och antikristiska vetenskapsbilden åt vilddjuret. Och den kräver absolut underkastelse, och det vid vite av livslångt hat och lidande av kulturdemoner och rådemoner, ja, vid vite av blodig död. Och kommen ihåg, I Herrens heliga, *att om I böjen knä för den bilden och tagen demonmärket, då skolen I få dricka av Guds vredesvin, det som obemängt är iskänkt i hans vredes kalk, och I skolen plågas med eld och svavel i heliga änglars och i Lammets åsyn. Och då I så plågens, uppstiger röken därav i evigheters evigheter. Här provas eder ståndaktighet.*

Men just här skall det komma gudasända förstabuds-evangelister i strålande förstabuds-byssus. De skola hålla ängelns predikan för eder i Herren Sebaots evige ande, så att I skolen förnimma hans ljuvligt förfärande vingslag från den 3:e himmelens mitt. De skola predika det eviga förstabuds-evangeliet för eder, så att I bliven klädda i det apostoliska förstabuds-byssus, som lyfter eder högt över jorden, världen och kvalen. I skolen uppfyllas av en hjälteande från höjden, så att I likt martyrerna på Roms teatrar gån med jublande fröjd mot alla helvetets hundar, vargar och tigrar. En flod av himmelskt förstabuds-halleluja skall strömma över edra läppar, då I rivens och slitens i stycken och blodet strömmar från eder. Namnet »**Jag är**» i Jesu »**Jag är**» skall stråla på edra pannor, så att "paddor" och "demoner" skola slå ned sina ögon och fråga: "Finnes det då verkligen en Gud?" Och till sist skall det ropas kring hela jordens rund: "Det finns verkligen en Gud och Frälsare, kommen, låtom oss tillbedja honom!"

O, vilken uppgift hava icke de heliga, som i vår text ställas mellan de två hoten: vilddjurets hot och ängelns hot med plågan i evigheters evigheter. På sina skuldror, som innerst äro Lammets skuldror, skola de bära hela världen till Gud. Och vilken lön ligger icke i denna börda! Harmageddons hjältar få till segerbyte — alla jordens folk.

ANDRA DELEN

De två skördeänglarna

I

Den krönte skördeängeln

Och jag hörde en röst från himmelen säga: "Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem."

Och jag såg, och se, en vit sky; och på skyn satt en som liknande en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllne krona och i sin hand en vass lie.

Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. (Upp 14:13–16).

"Här prövas de heligas ståndaktighet, deras som hålla Guds bud och Jesu tro". Med dessa fruktansvärt allvarliga ord avslutade den tredje förstabudsängeln sin predikan. Och vad ligger icke i de få orden! I dem ligger alla de heligas liv inneslutet: årtusendens kamp för att hålla Guds bud i en budlös värld, bittra lidanden och strömmar av blod för att hålla Jesu tro i en mänsklighet, som har en budlös Jesus eller ingen Jesus.

Och nu kunna vi vänta, att på dessa ord skall följa någonting nytt, som giver de heliga en väldig tröst i alla deras lidanden och mödor. Och det är just vad som nu kommer, dels i ord och dels i en ny syn.

Den siste predikoängeln försvann ur synhåll. Och Johannes stod där uppfylld av häpnad över vad han sett och av förskräckelse över vad han sist hört. Plötsligen ljuder en röst från himmelen. Den kommer med dessa ljuvligt skakande och kraftigt lyftande ord: "*Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem.*"

Och omedelbart efter dessa ord framträder en ny syn inför Johannes. Han ser en vit sky. På den sitter en ängel med en gyllene krona på sitt huvud och med en vass lie i sin hand. Det är den krönte skördeängeln, som i rätt stund gör slut på heligas mödor och lidanden genom en salig död.

Här taga vi tre synpunkter: skördebrevet, skördeförrättningen och skördebrevet än en gång. Alltså:

1

Skördebrevet

"Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem" (Upp 14:13).*

Detta är skördebrevet. Och på det lägger rösten från himmelen en väldig vikt. Ty den säger så: "Skriv!" Att skriva Uppenbarelseboken var Johannes redan befalld (Upp 1:11). Men nu befalldes han *särskilt* att skriva dessa ord. De skola alltså vara något *särskilt* skriftligt från himmelen till de heliga, ett litet brev till dem av högsta vikt.

Skördebrevet är alltså en skriftlig försäkran från Gud, att på arbetets, mödornas och lidandets dag skall följa en skön afton, en salig ingång i vilan.

Och synen av skördeförrättningen säger de heliga, att deras inskördande är för Herren Sebaot dyrbart och ligger honom särskilt om hjärtat, och att de skola skördas just i den rätta stunden, varken före eller efter densamma.

Detta är trösterikt. Ty den siste predikoängeln kräver "ståndaktighet" vid vite av plågan i evigheters evigheter. Denna ståndaktighet skall prövas och prövas om-, och om- och omigen, ända tills den blir "mogen". Tubudshållningen skall härdas i många eldar. Men ingen av de heliga uthärdar så mycket som helst. Blott ett visst mått. Och det

* I likhet med några bibelforskare översätta vi så: mödor; ty ordet i grekiska texten betyder ett mödosamt och uttröttande arbete.

bestämmas och övervakas noga av Herren vår Gud. Just i den stund då måttet är fullt, hugger lien till, och vedermödornas dag är slutad.

Ja, detta är trösterikt. Ty för de heliga synes ofta lidandesmåttet vara överskridet. Livet ter sig såsom olevligt, prövningen såsom outhärdlig och elden såsom en vådeld, som lägger tron i aska. Ja, det går dem i förnyad skräckveckotid såsom för Paulus: "övermåttan betungad och utöver förmågan, ända ned i misströstan" (Kap 7, sid. 31 f.). Men då är det gott att hava skördebrevet på fickan och studera det noga, så att man in i sin andes rot vet och håller fast, att på mödornas och lidandets dag följer en härlig afton.

Mödornas tid har icke blott sina goda utan även sina "onda dagar" (Ef 6:13). Då stormas de heligas förstabudsfaste av ondskans andemakter från himlarymden (6:12). Allt "spökar". På varje händelse och på varje ting rider en demon, som vill tvinga sig till "*boning*" i de heligas hjärtan. — Fram med skördebrevet och läs det, tills du ser vad där står!

Djupt inskränande dödslikhet med Herren. Nedsänkningar i gudsövergivenesshet ända till *ditt* förgårdshelvets botten. "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?" På din högra sida vildlejonet, på din vänstra sida vildturen; bottenlösa djup överallt vid din fot. Och därtill yttre trångmål och tusenhövdad betryck. Vinande och pinande svårigheter och förföljelser. Hela tillvaron river och biter, hackar och klöser. "Hornugglan och korpen", sitta i allt. — Fram med skördebrevet!

Stormande hav, där farkosten går med brädden under vatten. Land synes icke, blott fräsande bränningar och skär; kompassen snurrar runt; rodret är bräckt; blixtar skära sina hemska flammor i kolsvart natt. — Fram med skördebrevet!

Skräcktider, som icke synas hava någon ände. Eldar, som aldrig vilja slockna; den ena brasan tänder den andra. Födslovåndor, som tyckas ingenting föda. — Fram med skördebrevet!

Ja, stundom tider av sådant inre mörker, kval och förtorkning, av sådan nedsjunkning i svaghetsdy och syndagyttja, i en sådan virvel av rotlöshet och förvirring, att ur hopklämt bröst och ur torkad strupe frampressas detta ångestrop: "O, att jag aldrig varit till!" — Tyst! tyst! Gud är större än så. Där är mycken barmhärtighet kvar. Men i sådana tider är du vrängd och ser allting vrängt, förvänd, och ser allting förvänt. Närmare Gud är du aldrig än *då* när du ligger i elden. Ty då sitter han vid elden och fejar den käre leviten. Ja, han "*sitter*", just där och törs icke gå därifrån — så noga bevakas både du och din eld av Gud. — Men var har du skördebrevet? Det var hans mening, att du alltid skulle ha det i fickan, så att du alltid hade det till hands. Men du har lagt det på hyllan och glömt vad där stod. Och därför skrek du så stygt, då du satt i svaghetens mörker och dy.

"O, att jag *finge dö!*" Så suckas det ofta på "den onda dagen". Men det gör dagen blott ondare. Läser du skördebrevet rätt, då suckar du så:

"O, att jag måtte bli mogen!" Ty brevet handlar om "döden i Herren". Det är den "prima döden", som blott Smyrnenser och Filadelfier uppnå, döden i den första kärleken, i de första gärningarna, i det första övervinnandet.

2

Skördeförrättningen

Och, jag såg, och se, en vit sky; och på skyn satt en som liknande en människoson; och han hade på sitt huvud en gyllene krona och i sin hand en vass lie.

Och en annan ängel kom ut från templet och ropade med hög röst till den som satt på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. (Upp 14:14–16)

Vem är denne härlige och majestätiske skördeförrättare? Jo, en ängel. Så kallas han visserligen icke direkt. Men då det strax efter beskrivningen på honom säges, att "*en annan ängel*" kom ut från templet, så är ju därmed sagt, att även skördeförrättaren är en ängel.

Den krönte skördeförrättaren är *i synen* en verklig ängel. Men likasom de tre predikoänglarna *i de tre synerna* tjäna blott såsom bilder, så tjänar ock denne skördeängel blott som en bild. Ja, en bild; men av vem? Jo, det se vi tydligt. Han är ju krönt och liknar en människoson. Ängeln är alltså en bild av själve Människosonen, som segrande genomgått döden och vunnit den gyllene kronan. Den verkliga skördeförrättaren är "Förbundets ängel" eller den "människoson", som Daniel såg komma med himmelens skyar (Dan 7:13). Och huru väl passar icke han till de heligas skördare! Han har själv övervunnit döden och är den ende, som kan göra dem till övervinnare i döden. Blott han kan föra lien och inbärga den dyrbara skörden. Därvid hava vanliga änglar, i egenskap av "skördemännen", sina särskilda förrättningar (Matt 13:30; Luk 16:22). Men de stå under den *krönte* skördemannens befallning och ledning.

Skördeförrättningen framställes i synen såsom en tilldragelse av högsta vikt. Allt i himmelen, ända uppifrån Gud i sitt tempel, är sysselsatt med denna tilldragelse, såsom vi strax skola se.

En av Herrens heliga ligger på sin dödsbädd och bidar slutet på lidandets och mödornas dag.

Se nu uppåt, du lidande! Vem ser du? Den krönte med lien; han som på korset upplöste dödens allhärskareande och försatte den ur verksamhet (Kap 6, sid. 17 f.; Kap 6, sid. 22 f.). Till tecken därav bär han den gyllene kronan. I konungslig makt och kraft befäller han över döden. Den ligger vid hans fot och måste lyda hans minsta vink. Den måste arbeta på att fullkomna mognadens verk hos dig.

Se uppåt! Vad ser du? Den vita skyn. Den sänker sig ned så majestätiskt, stilla och milt till din dödsbädd. Ja, du ser den, du känner den. Det blir ofta så vitt, så vitt, så skinande vitt i dig och *omkring* dig. Denna sky är molnet med din 3:e skapelse eller födelse (Kap 1, sid. 4 f.). Den kommer stundom med bittra kval, någon gång med de bittraste,

som den lidande hittills har utstått.

Dödens mörker fördrives sällan helt och hållet. Aftonmolnen förjagas icke alltid. Men de fransas, genombrytas och behärskas av den vita skyn.

Ofta kalla och bitande aftonvindar, men icke flera eller skarpare än den krönte släpper fram.

Sjukdomsanfall och själsångest, stundom ända till förtvivlans skri, ja, till sanslöshet och sinnesförvirring med utbrott av otyglade, nästan hemska rörelser och ord. Bliven icke förskräckta för sådant, I heliga, som hören och skåden detsamma. I veten ju av erfarenhet, att innan en demon nödgas fly, håller han ett fasligt väsen. Så även här i någon mån. Då den djupaste, finaste och doldaste besmittelsen skall för evigt uppräckas med rot, då rasar besmittelsens demon och höjer förtvivlade gallskräk. Men den krönte har makten. Och om han låter en demon få någon makt, så betyder det i allmänhet blott, att den hemliga orenhet, som den döende ända hittills icke vetat om, nu brytes upp och smältes bort i lidandets sista och hetaste eldsugn.

"Ack, Herre, kommer du ej snart?" Så frågar den lidande. "Jag kommer snart", så viskar den krönte i hans flämtande ande. Den viskningen bär krona. Det känner den lidande. Han krönes i svagheten, väpnas med Jesu lidandessinne och får segervisshet. De dödsbleka läpparna röras i bön. Den svaga tungan säger någonting. Hörde vi hennes ord, så vore de ungefär dessa:

"Tack, Herre Jesu, för din trofasta frälsarekärlek! Du har kommit så ofta till mig. ja till mig, den eländigaste av alla de dina. Du kom även då, när jag bortgick från dig. Ack, kom även nu och gör slut på allt mitt elände!"

I syndadjupen, där jag låg mången gång, steg du ned till mig. O, stig än en gång ned till mig i detta förskräckliga djup!

Hjälpare hand du räckte mig ofta, då ingen hand på vår jord kunde hjälpa. O Herre, räck mig den än en gång!

Du har tvagit mig ren i ditt blod, ja, gjort det otaliga gånger. Ack, gör det än en gång med mig, som ända in i döden är den orenaste av alla.

Intet har jag haft att komma med, som är mitt. Allt vad jag haft eller har, det är ditt. Och nu ligger jag här mer fattig än någonsin. Och jag vill dö blott på ditt, på ditt.

Såsom jag levat blott på din nåd, så vill jag ock dö blott på din nåd. Såsom din barmhärtighet burit mig genom livet, så måste den ock bära mig genom döden.

Ja, tack o Herre, för allt, för alla ljuva och bittra stunder, för alla goda och onda dagar! Och kom i den stund, som är din och din Faders. Ja, kom, du min himmelske Fader, till ditt hjälplösa och skröpliga barn! Och kom, du min Frälsare, dyre, med lien den vassa, som fullkomligt skär ut mig ur syndens och dödens värld. Och inbärga mig i något litet rum, i någon liten vrå i paradiset sälla och eviga värld. Amen."

Så tyst, så stilla, så högtidligt. Den vita skyn och den gyllene kronan sätta sin prägel på allt. Men varför dröjer han? Det går timme efter timme, ja, dag efter dag. Varför faller icke det förlossande hugget? Lien är höjd, men alltjämt blott höjd. Varpå väntar den krönte? Jo, han väntar

på det höga budskapet från templet i himmelen. Han får icke hugga till, förrän budet kommer från honom, som bär både skyn och den krönte och den, som skall skördas.

Tyst, tyst! Se, nu springer dörren till templet upp! En ängel kommer ut och ropar med hög röst till honom, som sitter på skyn: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen." Han hugger till — det är slut; kvalens och mödornas dag är ändad.

Nu sättas många händer i rörelse. "Skördemännen" gripa in och utföra sina viktiga förrättningar. Och en här av starka änglar beordras till skyddsvakt vid den skördades väg genom himlarymden. Det är behövt, ty han är ännu svag och luftens makter äro ej fjärran. Alla dessa tjänande änglar stråla av fröjd. Och särskilt gripes den skördades ängel av ett outsägligt jubel. Han har troget följt sin skyddsling från hans första till hans sista stund på jorden. Nu är det höga målet vunnet — målet: i mogen skörd.

Och i himmelen klappa alla heligas hjärtan. Alla händer räckas den skördade till mötes. Hädangångna anhöriga och vänner sluta honom i famn. Se där en fader, en moder, en maka, en broder, en syster, ett barn — nu är deras bidan ändad, deras böner äro uppfyllda. Och nu klinga alla himmelens harpor, och alla tungor uppstämman den nya sången, och den skördade stämmer in: "*Frälsningen tillhör vår Gud, som sitter på tronen, och Lammet*".

Ja, så högtidlig är de heligas död, trots den svaghet, skröplighet och brist, som inför människoblickar ofta åtföljer den.

Och se, så dyrbar den är för Gud. Han låter ingen ängel, icke ens Mikael, föra lien. Enfödde Sonen skall göra det. Ock icke ens Sonen får bestämma tiden och stunden, då lien skall hugga till. Det har han förbehållit åt sig själv. Ja, så viktig och dyr är den stunden för Herren vår Gud!

Så omständligt, noggrant och högtidligt är de heligas död reglerad av den Högste. I så många och starka händer ligger du där på din dödsbädd, du Herrens helige; fastän det ofta kännes, som om du låge där handlöst lämnad åt de sönderslitande kvalen och åt dödens ilska makter. Han, som sitter på tronen i templet, tager icke en sekund sin blick ifrån dig, icke heller han, som sitter på skyn. Och runt kring din bädd står en skara av skördemän och bevakande änglar, färdiga att med blixtrande svärd gripa in mot varje skadlig fiende. Och en "stor sky av vittnen" (Heb 12:1), som vänta din ankomst, omgiver ditt läger. Och bland dessa vittnen finnas sådana, som blivit stenade, lagda på sträckbänk, sågade i stycken, brända i tjärade säckar och stekta på glödande järn. När dina kval äro svåra, så tänk på dem; och tänk så här:

*Tung är min börda, men deras var tyngre.
Bittert mitt kval, men bittrare deras.*

Skördebrevet än en gång

Och jag hörde en röst från himmelen säga: "Skriv: Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter. Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem." (Upp 14:13)

Ängeln från templet sade: "Hugg till med din lie och skörda, ty skördetiden är kommen, och säden på jorden är mogen". Och den som satt på skyn högg till med sin lie på jorden, och säden på jorden blev skördad. — Märk, att här talas om "jorden". Här framställs skördeförrättningen såsom skeende blott en gång och såsom omfattande alla heliga över hela jorden på en gång. Detta summariska framställningssätt är vanligt i profetian. Vi ha redan påvisat detsamma vid talet om den 6:e vredesskålen.

I synen framställs alltså de heligas skördande såsom omfattande alla på en gång. Men i verkligheten är det naturligtvis icke så. Det se vi ju ock av skördebrevet. "Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter". Här framställs alltså deras död eller deras skördande såsom fortgående tiderna igenom och överallt där det finns någon att skörda.

"Saliga äro de, som dö i Herren härefter". "Härefter", står där. Därmed angives en viss tid, från vilken skördandet börjar. Och vilken är den? Naturligtvis den tid, då Johannes fick befallning att skriva skördebrevet. Och det var på Patmos. Skördebrevets "härefter" försätter oss alltså till Johannes tid. Men hans tid var början av det nya testamentets tid. Och det är från denna början, som skördebrevet räknar med sitt "härefter". Alltså: "Saliga äro de döda, som dö i Herren härefter", det är, som dö i Herren under Nya testamentets tid.

Och vi förstå, varför just dessa prisas saliga. Det är därför att den nytestamentliga döden giver en mycket högre nåd än de heligas död under förkristlig tid. De förra hava en rikshistorisk förmån framför de senare. Ty de hava fått den utlovade anden. Men honom utfingo icke de senare i tiden. Dessa dogo visserligen i Herren Gud, men icke i Herren-anden, som sitter på den vita skyn. Alltså stod deras död på ett lägre riksplan. Den förde ned i det lägre paradiset; men den nytestamentliga döden förer upp i det högre paradiset.*

Den död, som omtalas i skördebrevet och som framställs i skördesynen, är den prima döden. Så kunna blott de prima dö. Och de äro "Smyrnenserna", "Filadelfierna", de prima "Tyatirer" och de prima "Sardeser".

Att skördeförrättningen avser blott denna död, det höra vi tydligt av ängeln från templet. "Hugg till, ty skördetiden är kommen och säden är mogen". "Mogen" säger han. Det är just mognaden för en prima död, som är döden i "den första kärleken" eller i "de första gärningarna" eller i det första övrvinnandet.

"Mogen" säger han. I grundtexten står ett starkt uttryck, nämligen detta: säden "har torkat ut".** I samma mån som kornet mognar i axet, torkar hela växten. Den dör ut såsom växt och uppgår i kornet. Och när kornet är fullmoget, då är växten uttorkad eller död.

Härav förstå vi, vad det är att vara mogen. Det är att ha "torkat ut", dött ut; och det är, att tidsmänniskan har övergått i evighetsmänniskan. En sådan människa lever blott som ett moget korn. Och detta korn är "Andens lag" i mogen människogestalt eller den mognade tubudskärleken, den mognade tubuds rättfärdigheten, den mognade

* Om paradiset: det lägre, det högre och det högsta – se Kap 9, sid. 15 f..

** Samma ord (exäranthä) användes om Euftrat: dess vatten "torkade ut" (Upp 16:12).

tubudsnåden, den mognade tubudsanden. Kornet är den mognade tubuds-gärningen, som sekundligen gör Gud till "Gud och ingen mer" och sekundligen gör nästan till broder.

Till mognaden hör alltså att vara mogen i *tubudsnåden*. Och därpå hänger det. Ty det innebär att ha torkat ut i sig själv eller dött ut från sitt själviska själv, så att *allt* blivit nåd av Gud *Allt*. Och detta innebär att icke mer ha några sinnen eller gåvor för annat än nåd: icke öra för annat än nåd, icke öga för annat än nåd, icke känsel för annat än nåd, icke tanke för annat än nåd, icke hand eller fot för annat än nåd, icke vilja och begär för annat än nåd, icke hjärta för annat än nåd. Den själviska, egenkära och egenrättfärdiga människan, som tagit alla sinnen och gåvor i sin tjänst, skall ha dött ut alltigenom och på varje punkt. Först då blir *allt* — vad det verkligen är — nämligen *nåd* av "Gud *Allt*".

Men detta förutsätter individuell syndkänedom. Varje människa är så skapad av Gud, att hon i något hänseende är större än alla andra. Därför säger Paulus: "I ödmjukhet akte var den andra yppare än sig" (Fil 2:3). Ja, var och en är yppare än alla andra. Ty han har något av Gud, som ingen har mer än han. Han är i detta hänseende störst av alla. — När han syndar, då syndar han störst av alla. Ingen kan synda så som han. Han är individuellt syndig och därmed syndigast av alla, individuellt oren och därmed orenast av alla. — När nu Anden får ställa människan individuellt inför Gud och bibringa henne denna syndkänedom, då i sanning kostar det att vara människa. Ty då tändes i henne en Guds vredeseld, som går till roten. Den tändes just av den *säregna* Guds-blick, genom vilken hon är till såsom *säregen* och mot vilken hon syndat *säreget*. Och den blicken glömmet hon aldrig. Den satt som en eldsglöd i varje atom ut i fingrar och tår. Det brann just *så*, som det kunde brinna hos henne och hos ingen annan. Därmed fick hon veta, att hon är den störste syndare på vår jord. Och blott denna förfärande domsblick, som i regel fördelar sig på flera domsterminer, ja, någon gång ända in i döden, kan bränna ned och torka ut människan in i hennes *säregna* grund, så att hon icke mer har sinne för annat än nåd. Och det är just detta *säreget* uttorkade väsen, som man får skåda vid en mogen människas dödsbädd. Hon uttrycker sig så, som om hon varit den störste bov på vår jord, fastän hon aldrig levat i laster och brott. Hon är "den störste syndare", ty hon har stått inför "blicken" och känt det. Och hon har sekundligen haft synd och har det in i döden. Och denna hennes *säregna* synd är *säreget* störst av all synd på vår jord. Och därför är hennes *säregna* nåd från hennes *säregne* Gud *säreget* störst på vår jord.

I skördebrevet står de heligas likpredikan. Den lyder så: "Ja, säger Anden, de skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem".

Det är alltså "Anden", som håller denna predikan. Varför just han? Jo, emedan dessa heliga lagt sin frälsning i Anden, som är Guds och Kristi ande, *aldrig, aldrig* utanför honom. De togo honom aldrig på släp till en andelös frälsning. Deras försoning var *han*, som har Guds 7 andar. Deras frälsning, kläder, mat, och dryck var Lammet med de 7 Guds andar. Deras dop, nattvard, lära, kyrka, ja, hela kristendomen och hela deras liv på jorden var Lammet med de 7 Guds andar, som äro

Anden (Kap 1, sid. 10 f.). Och de stodo icke som skökostörar i Anden, med tilltäppt näsa och mun, utan de inandades honom sjuksidigt, subjektiverade honom till prima stamande eller stamliv och till prima fruktande eller fruktliv. Anden fick sätta grundprägel på dem i allt, så att de voro i sanning *andliga* och icke köttsliga. Just därför är det *Anden*, som skall hålla deras likpredikan.

Och Anden har ofta kommit dem till hjälp i deras svaghet, då de icke ens visste vad de skulle bedja om. Han manade gott för dem med utesägliga suckar (Rom 8:26, 27). Han varnade för faror och signalerade fiender och skötte de heliga med en vishet och vård, som aldrig finna ord i något människospråk. Och de heliga ställde sig mot honom *så*, att han kunde dela mödornas dag med dem såsom *sin* dag. Hans verk i dem fick leda till deras mognad. Och därför skall *han* och ingen annan hålla denna mogenhetspredikan vid deras grav: "*De skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem*". Den predikan hören I heliga tydligt och klart i eder ande, då I stå vid en broders eller systers grav. Där behövs ingen annan likpredikan. Och om där hålles någon annan, så skall den hållas i Anden, så att *han* får hålla den.

"*Ty deras gärningar följa med dem*", säger Anden. "Följa med dem"; så översätta somliga bibelforskare, ordagrant efter texten. Och till dem sluta vi oss. Vad som ligger i detta uttryck skola vi strax se.

"*Ty deras gärningar följa med dem*". Men vad menar Anden med detta? Äro deras gärningar grunden till att de få vila? Ja, naturligtvis. Ty deras gärningar äro först och sist och framför allt själva korn-gärningen eller den Guds och människans gemensamma födelsegärning, genom vilken hon blir till såsom ett "korn" och mognar som ett korn och slutligen blir det fullmogna kornet. Korn-gärningen är trons stamgärning, som gör Gud till sin "Gud och ingen mer" och gör nästan till broder. Den gärningen är själva det eviga livet redan här på jorden; den är själva kornet, fröet till det eviga härlighetslivet. Likasom Jesu liv här på jorden var blott "vetekornet" eller frö-livet till härlighetslivet, så är ock de heligas liv här på jorden endast "vetekornet" eller frö-livet till deras härlighetsliv. Utan att vara detta korn stiger ingen över tröskeln till den eviga vilan. Och alltså är den sekundliga korn- eller stamgärningen grunden till den eviga vilan i samma mening, som fröet är grunden till den växt, som framgår ur det. Och nu förstå vi lätt dessa ord: "*De skola få vila sig från sina mödor, ty deras gärningar följa med dem*". Stamgärningen, som består av otaliga, oavlåtliga gärningar eller av trons oavlåtliga grepp kring Gud såsom "En och ingen mer" och kring nästan såsom broder — alla dessa gärningar äro själva frö-människan och följa med henne in i vilan, såsom fröet följer med i den växt, som skjuter upp ur detsamma.

Nu ha vi talat om den sekundliga stamgärningen. Men det finns ock dagliga fruktgärningar. De följa ock med de heliga in i vilan. Ty de hava gått upp i kornet eller i kornmänniskan. Där har hon dem "*med*" sig. Ty allt vad en människa gör, det nedlägger hon i sig själv. Hon *är, är* i varje sekund produkten och summan av sitt föregående liv. Så följa även fruktgärningarna "*med*" henne. Hon har dem *i* sig, hon *är* dem. De äro själva kornet och skördas med kornet och planteras med kornet i evigheternas jord och uppväxa där och giva sin görare frukt i

evigheternas evigheter.

Sålunda menar Anden med gärningarna i skördebrevet alldeles detsamma, som Herren menar med gärningarna i Tyatira-löftet. "Den som intill änden troget gör mina gärningar, åt honom skall jag giva makt över hedningarna." Dessa gärningar, som äro "de första gärningarna", lägger han till grund för detta löfte och därmed även för de sex övriga löftena (Kap 9, sid. 66 f.). Så lägger ock Anden gärningarna till grund för den eviga vilan, som just är de 7 löftena. Han lägger dem till grund i samma mening, som fröet är grunden till växten eller i samma mening som det ofödda barnet är grunden till det födda barnet. Ingången i den eviga vilan är den 3:e födelsen. Där måste alltså finnas ett barn att födas. Varom icke, så blir det ingen födelse av.

Till sist lämna vi ordet åt en av Herrens heliga, bibelforskaren Rinck. Sant och skönt skriver han om skördebrevets gärningar så:*

"Alla en människas kristliga verk och självförnekande gärningar hava endast så vida ett blivande värde för henne själv, som hennes inre liv därigenom befordras och stärkes. Om någon genom många kristliga kärleksverk icke hade någon vinst för sitt inre, så att kärleken och Guds verk i honom stärktes, så hjälpte det honom icke, om han ock förrättade hundrade gånger så många gärningar. Gud är icke egentligen angelägen om det ena eller andra verket såsom sådant, utan *om oss själva*, att vi må bliva Guds käril, att Guds bild må upprättas i oss, att hans kärlek må allt mera uppfylla oss, Jesu namn må i oss förhärligas och vi i hans namn. Att gärningarna, vad deras värde eller icke-värde för människan beträffar, måste betraktas så i förbindelse med livet, det se vi t.ex. av Upp 3:15; där förstås med gärningarna hela den inre hjärtats författning, av vilken vandeln med sitt görande och låtande endast är det yttre uttrycket. Så äro ock i Herrens ögon, som ser på det inre, gärningarna, som följa med de saliga, deras inre byggnad, som under deras vandring i anden härnere blivit uppbyggd av Gud. Denna Guds byggnad i dem, hela deras andligt lekamliga egendom, går såsom en rikedom, som ej kan ryckas ifrån dem, in med dem i den saliga evigheten".

II

Den okrönte skördeängeln

Och en annan ängel kom ut från templet i himmelen, och även han hade en vass lie.

Och en annan ängel kom från altaret, det var den som hade makt över elden, och han ropade med hög röst till honom, som hade den vassa lien: "Hugg till med din vassa lie och skär av druvklasarna från vinträdet på jorden, ty dess druvor äro mogna". Och ängeln högg till med sin lie på jorden och skar av frukten ifrån vinträdet på jorden och kastade den i Guds vredes stora vinpress. Och vinpressen trampades utanför staden, och blod gick ut från pressen och steg ända upp till betslen på hästarna, på en sträcka av ett tusen sex hundra stadier. (Upp 14:17–20)

Även här såg Johannes en skörd. Men vilken förfärande syn! Vilken

* Se prof. Myrbergs Förklaring över Uppenbarelseboken, sid. 240.

djupgående och vittgripande olikhet mot den förra synen! Det är de onda, som här skördas.

Ingen vit sky; ingen krönt skördeföräntare. Dödens upplösare och oskadliggörare synes icke till. Han har tydligtvis icke fått komma med det andra skapelsemolnet, och så kan han icke komma med det tredje. Här finns ingen förbundshållare att inbärga, och så har "Förbundets ängel" här ingenting att göra.

Fadern i templet har här intet korn att skörda. Därför övervakar han icke skördestunden; utan han har överlämnat åt "eldens ängel" att bestämma densamma.

Skördeföräntaren är okrönt, blott en vanlig ängel. Han kommer visserligen från templet med en vass lie, alltså med uppdrag av Gud att förätta den förskräckliga skörden; men han står under "eldens ängel"; blott på befallning av honom får han hugga till. Här är sålunda allting lämnat åt lägre makter.

Icke ett ord om salighet; icke ens en antydning om vila; intet ljuvligt skördebrev; ingen likpredikan av Anden. I stället för allt detta träder talet om "Guds vredes stora vinpress".

Inga milda och ömma händer föra den döde till hans rum — han "kastas" under hästhovarna. Han trampade på Guds bud, medan han levde, så måste han ock nedtrampas efter döden. Han tog ingen befattning med Gud och hans Son i livet, så taga icke heller Gud och hans Son någon befattning med honom i döden.

I denna skördesyn är allting dystert, mörkt och kallt, ja, fasansfullt.

Vid denna hemska skördeföräntning kunna väl finnas s.k. "härliga dödsbäddar" med lindriga, ja, stundom inga kval och med en stilla och djup s.k. "frid". Många tjänstvilliga och ömma händer, en fin och dyrbar säng, mycken medicin och skickliga läkare; rikligt flöde av tårar och ett ömt farväl, "tills vi återse varandra". Så en dyrbar och ståtlig begravning, hela hästlass av blommor och kransar och till sist en "härlig likpredikan" av en paddpräst.

Men Gud och hans Son och den Helige Ande taga ingen befattning med saken. Och den "stora skyn av vittnen" håller sig fjärran. I vredens press kastas den döde, krossas av hästarnas hovar, milslångt flyter hans blod.

Och snart utbyta hans anhöriga sorgedräkten mot balkostymen. Ytlighet, fladder och flarn, tills de falla för den hemska lien, även de, och kastas i pressen.

Ja, vilken förfärande olikhet mellan denna skördesyn och den förra! Där liv, här död; där vila, här plåga; där kärlekens majestät, här vredens majestät.

Där alla himmelens blickar riktade på den döende och alla händer räckta honom till mötes; här ingen blick, ingen hand, ingen släktskap; djup avsky.

I denna syn skördas ett vinträd. Och det är icke ett vinträd i god, utan i ond mening.

Då Gud skapade människan, planterade han ett gott vinträd. Och hela mänskligheten kunde blivit ett sådant; och hon skall till sist bli ett sådant. Redan i tusenårsriket står hon inför Gud som ett

världsomfattande vinträd. Också liknar sig den andre Adam vid ett vinträd (Joh 15:1). Han bär stamvis hela vinträds-mänskligheten i sig.

Men när Adam och Eva bröto det första budet, då uppräckte de vinträdet rot och flyttade det i förbjuden mark. Därmed blev det förvildat. De två keruberna blevo begynnelsen till vild-vinträdet. Det trädet har växt upp till ett världsomfattande träd. Dess andliga pårot sträcker sig ned i den förstabudslöse, dess andliga stam är den förstabudslöse världsanden, dess grenar äro vildfolken, dess druvor äro vildmänniskorna.

Vinträdet i vår text är alltså den förstabudslösa mänskligheten eller vilddjursmänskligheten. Det är detta träd, som skördas av den okronde ängeln.

Även i denna syn försiggår skördandet summariskt. Hela vinträdet skördas på en gång och blott en gång. Men i verkligheten är det icke så, utan förhållandet är detsamma som i den förra synen. Ty i båda synerna är det blott de "mogna", som skördas. Och mogna för vilan eller mogna för pressen äro icke alla på en gång. Även den okronde ängels förrättning upprepas, nämligen överallt där han har en "mogen" att skörda. Stundom försiggår hans skördande massvis, såsom i den stora floden, i krig, hungersnöd, pest och jordbävning och till sist i den förfärande skörden på den yttersta dagen.

"Hugg till med din vassa lie, ty druvorna äro mogna", säger "eldens ängel". Även här har grundtexten ett starkt ord. Ty där heter det så: "druvorna stå på högsta punkten av mognad". De äro alltså fullmogna. Här se vi utvecklingens omutliga grundlag. Även den onda människan står under den Allsmäktiges: "Rulla!" Mogna måste även hon. Till änden skall hon löpa på den bana hon valt och som hon har så kär och icke vill släppa.

"Hugg till med din vassa lie." Märk det ordet "vassa". Det använde icke den tillsägande ängeln i den förra synen. Han sade blott: "Hugg till med din lie". — Båda skördeänglarnas liar äro "vassa", alltså fullt dugliga till det ögonblickliga hugget. Men i den senare synen betonas denna egenskap hos lien. Där ligger helig vredesegg i eldsängels ord; och han vill, att där skall ligga egg eller kvick och skoningslös skärpa i förrättningen. Naturligtvis; ty här är människan fullmogen i det onda. Och det ligger vikt på, att hon skyndsamt skaffas undan, så att hon icke vållar den obotliga skada, som just en fullmogen syndare kan åstadkomma. Ängels vassa ord om den vassa lien hava alltså en omätlig tröst för de heliga. Ty det synes dem ofta, som om onda människor finge leva alltför länge och fara fram till obotlig skada för Guds rike. Men den "vassa lien" ändrar deras framfart just i den rätta stunden. Det är gott att veta, att även den störste fördärvar är noga bevakad av högre makter och får aldrig komma längre än till fullmognadens punkt.

Men — "eldens ängel", eller den ängel "som har makt över elden" — vad menas med den? Jo, han säges komma från altaret. Och vad är det för ett altare? Jo, det är omnämnt förut i Uppenbarelseboken. Det är "det gyllene altaret", som står inför Guds tron och inför Guds ansikte (Upp 8:3; 9:5). Vid detta altare finnes en ängel (8:3); han är ängeln i vår

text.

Detta altare är av guld, nämligen av samma guld, varav Guds väsen består, den eviga kärlekens guld (Kap 1, sid. 4 f.). Och på det brinner en eld (Upp 8:5). Det är samma eld, varav Gud består, den eviga kärlekens eld.

Detta altare står evigt inför Guds tron och ansikte. Dess eld slocknar aldrig. Och ingen skapad varelse kan nalkas tronen eller vända sig till Guds ansikte utan genom altarets eld. Blott elden är vägen till eldens Gud. Den eviga kärlekens förstabudseld måste förbundsmässigt tändas i hjärta och sinnen och människan sekundligen brinna i denna eld på det gyllene altaret. Blott såsom förstabudsoffret i fyrsidig all-kärlek kan hon stå inför Guds tron och ansikte. Utanför detta offeraltare finns ingen väg till Gud.

Altarets eld är alltså den heliga elden. Den uppbränner allt orent. Den är följaktligen även en doms- och straffeld. Och i egenskap av en sådan eld har den en ängel över sig. Det är "eldens ängel".

Denne ängel har rätt och makt att taga av elden på altaret och kasta den på jorden. Och då uppstå "tordön och röster och ljungeldar och jordbävning" (Upp 8:5.) Med dessa fyra ord betecknas Guds domar eller Guds straffeld på jorden. En del av denna eld är skördandet i vår text. Då ängeln ropar sitt skarpa: "Hugg till!" så är detta rop detsamma som att han kastar eld på jorden.

Denne ängel har av Gud fått det väldiga uppdraget att låta skörda vinträdet på jorden. Med genomträngande eldsblick ser han, när druvan är mogen. Skördeängeln står med höjd lie. Plötsligen ljuder den förfärande befallningen: "Hugg till!" Druvan faller och kastas i pressen.

Pressen kallas "Guds vredes stora vinpress". Den är alltså den "stora" pressen. Och *var* är den? Den är andrasidan döden. Det framgår tydligt av det starka saksammanhanget. Ty först kommer skördebrevet, som handlar just om den lekamliga döden. Det se vi ju av de orden: "Saliga äro de, som dö i Herren härefter". Strax därpå kommer den första skördesynen, som visar det höga och härliga förloppet vid en salig död. Omedelbart därpå kommer den andra synen, som på det tydligaste sätt framställes såsom en skördesyn även den, men en skördesyn med den skarpaste motsats till den förra. Det finns blott en enda likhet mellan dessa syner. Och den likheten är *lien* i dem båda. Och *lien* är dödsvapnet, som i båda synerna verkställer den lekamliga döden. I den förra skördar den för vilan, i den senare skördar den för pressen. — Alltså är pressen andrasidan döden.

Den "stora" pressen är alltså dödsrikets eller Hadesvärldens straffregion, i vilken otaliga människoandar inkastas genom döden.

Där förvisas var och en till den eldsregion, som motsvarar hans liv, och till *det* rum i denna region, som motsvarar hans skötesynd. Ett sådant rum var den rike mannens, ett annat sådant var det "rum, till vilket Judas gick".

Alla dessa regioner och rum äro rättvist avpassade efter livet före döden. Där finnas alltså rum med lindriga plågor och rum med fasansfulla plågor. Och alla dessa plågor äro straffeldar från det gyllene altaret. Och i vår text framställas dessa eldar under bilden av en vinpress, som trampas av hästar och från vilken blodet flyter till betslens höjd på en sträcka av 1600 stadier. Det är $26\frac{2}{3}$ svenska mil,

gammalt mått, alltså lika långt som längden av Kanaans land från Tyrus till Egyptens bäck.*

Detta är en förskräcklig bild. Dock betecknar den icke "plågan med eld och svavel i evigheters evigheter". Vål kan det bland dessa skördade finnas sådana, som begått synden mot den Helige Ande och som alltså i sina plågorum måste förbida den dag, då de förvisas till evig eld. Men icke hava alla, som dö den lekamliga döden, begått den synden. Nej, förvisso icke. Utan "Guds vredes stora vinpress" är för de allra flesta ett sådant strafflidande, som vill pressa fram dem eller föda fram dem till evigt liv.

Pressen trampas "utanför staden". Vad är det för en stad? Naturligtvis huvudstaden i det land, som blodströmmens längd angiver, alltså Jerusalem. Men här talas i bilder. Staden är det himmelska Jerusalem med Sions berg, på vilket de stå, som skördas av den krönte, och på vilket de ock stå efter döden i evig härlighet. De stå alltså utanför pressen och högt över densamma. Detta antyder Herren i liknelsen om den rike mannen och Lasarus. Den förre befann sig i överflödets, kräslighetens och vällustens eldsregion och plågorum. Det var hans press. Och där pressades han fruktansvärt. Men så upplyfte han sina ögon och såg uppåt. Möjligen ville han se upp till Gud och söka hjälp; ty han var ännu icke genomsatanisk och genomdjävulsk, såsom de äro, vilka gjort sig ofrälsliga genom synden mot den Helige Ande. Utan han hade ännu ett ömt hjärta för sina bröder och ville rädda dem från den förfärande eld, i vilken han kommit. Och när han såg uppåt, fick han se Lasarus. Men han kände sig icke behöva bedja honom om förlåtelse för det, att han låtit honom ligga sjuk vid sin dörr, under det att han själv levde i överflöd och dagligen satt vid det kräsliga bordet. Det visar, att hans lidande ännu icke var ett födslökval till liv; och kanhända att det aldrig blev det. Men alltnog — han kom att se uppåt mot de härliga höjder, på vilka Abraham och Lasarus befunno sig. De bodde däruppe i "staden". Där utanför och där nedanför låg pressen.

Men Uppenbarelseboken talar även om en annan vinpress. Den har också ett annat namn. Den kallas "*Guds, den Allsmäktiges, stränga vredes vinpress*" (Upp 19:15). I grundtexten står ett oerhört starkt uttryck för Guds vrede. Och därför översätta somliga så: "Guds, den Allsmäktiges, grymma vrede.*"

Vad är detta för en press? Jo, det är den fasansfulla press, i vilken hela det 7:e världsriket lägges på aftonen av "den Allsmäktige Gudens stora dag".

De druvor som här pressas äro jordens besatta konungar och folk. Här har synden stigit till sin högsta höjd, då människan gjort sig till den ende Gud som finns, och då hela världen sökt utrota Gud, hans Son och hans heliga från jorden. Hon har nu lagt i dagen hela sin grymhet mot Lammet och dess folk. Därmed har hon dragit över sig den "grymma" vreden, som är Guds högsta vrede på jorden.

Denna press är alltså slutdomen över demonriket med dess demondöme. Den är detsamma som den 7:e vredesskålens slutakt, eller detsamma som de fyra änglarnas lössläppta vindar, varom vi talat i det

* Se H. M. Melin till den ifrågavarande versen.

* Se t.ex. H. M. Melin.

10 kapitlet (Kap 10, sid. 86).

Den som trampar denna press är "konungars Konung och herrars Herre" (Upp 19:16). Han sitter på "en vit häst"; och honom följa "de himmelska härskarorna på vita hästar" (19:11–14). På denna domedag uppträda alla himmelens innevånare såsom ryttare. Det är alla dessa vita hovar, som trampa den "stränga vredens vinpress". Bland dessa ryttare befinna sig alla, som skördats av den krönte, så ock alla som upptagits före vindarnas lössläppande. Och hela rytteriet från och med anföraren är beväpnat med järnspiran (Upp 2:26–28; 19:15; se AL Kap 9, sid. 69 f.).

Denna press står alltså inom tiden, denna sidan döden; men den står ock i det allra närmaste samband med "den stora pressen", vilken omsluter alla de miljoner människoandar, som skördats av den okrönte. De båda pressarna flyta här ihop till så gott som en och samma press. Ty alla besatta konungar och folk i jordens hjärta deltaga på sitt sätt i kampen mot Gud och hans heliga på Harmageddon. Därför sträcker sig slutdomen över demon-riket på jorden även till en slutdom över demon-riket i jordens hjärta. De vita hovarna slutkrossa alla druvor i dödsrikets plågorum och frampressa avgörelsen för eller emot. Och följderna av denna "stränga vrede", som rasar på båda sidor om döden, blir i stort sett den, att alla folk på jorden och alla folk i jordens hjärta böja knä för folkens konung.

Vi återvända till vår text. Där talas om hästar, till vilkas betsel druvornas blod stiger. Det är just de "vita hästarna". Det finns ett himmelskt rytteri, som under den okröntes *hela* skördetid har sina uppgifter i kriget mot onskans makter både på jorden och i jordens hjärta. Det mångmila blodhavet är en bild av de vita hovarnas vredesverk. De heligas blod har flutit i strömmar. Dessa slaktades själar ropa på den heliga hämnden (Upp 6:9–11). Blodhavet är svaret på deras rop. I den allsmäktige Gudens "stränga vredes vinpress" stiger det betselhögt. Mitt i detta hav står den krönte ryttaren med "blodig mantel". Då de slaktade se denna mantel och se alla konungars kronor på hans huvud, då ha de fått svaret på sitt rop.

De vita hästar, som Johannes såg, voro i synen blott bilder; men de beteckna *verkliga* hästar, likasom de, vilka Elisas tjänare såg, voro *verkliga* sådana (2 Kon 6:17). Varje häst på vår jord går genom döden in i jordens paradishjärta. I förhärligad andelekamen lever han där och betar i paradiset fridfulla ängar. Och han tjänstgör i kriget mot sin skapares fiender. — Du skall en gång, du hästplågare, möta din häst i jordens hjärta. Och ve dig då! Han suckade så tungt under din grymma behandling, under dina grymma slag och framför det grymma lass du lade på honom. Han såg på dig med tårade ögon mången gång; och han bad dig ofta om blott en *liten* stunds vila i den branta backen; men din grymma piska var svaret på hans bön. Nu kommer den heliga hämndens stund. Under hans "grymma" hovar får du vedergällningen för all din grymhet mot honom.

Men du, som behandlat din häst väl och predikat den eviga kärlekens evangelium för honom och allt skapat, du skall en gång få bestiga hans vita rygg och med hans hovar krossa alla folk på jorden och i jordens hjärta, så att de böja knä för folkens konung i tusen år och i evigheternas evigheter.

N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18